

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 10 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ OKTOBER 2001

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Foto Jerry Gams. Framsidan: Missionärer i Barcelona i Spanien. Baksidan: Missionärer i Honduras.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG

Att spara pengar är ett sätt att förbereda sig för att bli en missionär. Se "Jag kan vara en missionär nu!" sidan 8.

SE SIDAN 34

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: KÄNNETECKEN PÅ ETT LYCKLIGT HEM PRESIDENT THOMAS S MONSON
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: TRYGGHET I ATT HÅLLA GUDOMLIGA FÖRBUND
- 26 MISSIONÄRSARBETE OCH FÖRSONINGEN ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND
- 44 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: UPPLEVA ÄVENTYRET
EN SKATT AV KÄRLEK ROMY BAZALAR COTERA
ÖVERRASKAD WANG SHU-CHUAN
"GE OSS EN VÄLSIGNESE!" LESLY AUGUSTO TOBAR CORREA
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA OKTOBER 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 10 NUTIDA PROFETER TALAR OM MISSIONÄRSARBETE
- 12 DIN MISSION – ETT ANDLIGT ÄVENTYR ÄLDSTE DAVID B HAIGHT
- 17 FRÅGOR OCH SVAR: HUR KAN JAG HJÄLPA MINA VÄNNER FÖRSTÅ VARFÖR JAG VILL TJÄNA SOM MISSIONÄR?
- 20 DET ÄR DIN KALLELSE BARBARA JEAN JONES
- 24 FÖRBEREDELSE
- 33 AFFISCH: VAR DITT BÄSTA JAG
- 34 DET VIKTIGASTE STEGET F DAVID STANLEY
- 38 PÅ MISSIONÄRSSKOLAN MARVIN K GARDNER

LILLA STJÄRNAN

- 2 VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE WAYNE M HANCOCK
- 4 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: GÖR SIN FADERS ARBETE PÅ JORDEN; JESUS GER MAT TILL 5000 MÄNNISKOR
- 8 JAG KAN VARA EN MISSIONÄR NU! CORLISS CLAYTON
- 10 SÅNG: SANNING FRÅN ELIA VANJA Y WATKINS
- 12 SAMLINGSSTUNDEN: UTLOVADE VÄLSIGNELSER DIANE S NICHOLS
- 14 INGA TJURAR I DIKET SHEILA R OCH FRANCIS M WOODARD

SE SIDAN 38

Oktober 2001 • Årgång 125 • Nummer 10
LIAHONA 21990 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Redaktör: Roger Terry

Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood

Redaktörssassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Shari Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Ullandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska,
litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska,
thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar
för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

October 2001 Vol. 125 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

GLÄDER SIG ÅT LIAHONAS MORALISKA INNEHÅLL

Jag har under en tid fått *Liahona* (italienska) från några sista dagars heliga vänner. Jag tycker mycket om att läsa den. Den innehåller vackra budskap med goda moraliska inslag, särskilt familjevärderingar. Jag tror att artiklarna är bra för oss alla, oavsett vilken religion vi tillhör.

Vincenzo Cerceo,
en vän till kyrkan i Trieste i Italien

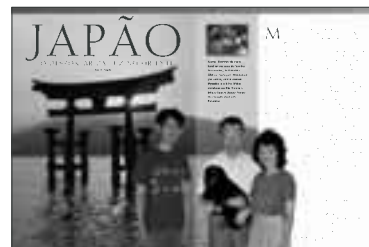
GUD HAR RITAT MÖNSTRET

När man möter hemiska prövningar, är det bara en sak som räknas: att ha tron, viljan och styrkan att följa Gud.

Job underkastade sig Gud. Under sina plågsamma dagar lärde han känna sig själv och känna Gud. Guds avsikt var att välsigna honom till slut. Han botade Job, återställde honom till fullo, och gav honom tillbaka det han förlorat.

Gud arbetar som om våra liv var ett broderiarbete. Vi ser bara baksidan av tyget – de knutna och avklippta trådarna. Han ser hela arbetet. Han har ritat mönstret och har lagt till de svarta trådarna som gör de livfulla färgerna vackra.

Guy A Madec,
Evreux gren,
i Caens distrikt i Frankrike

EXEMPEL PÅ TRO OCH HÄNGIVENHET

Genom *A Liahona* (portugisiska) får vi kunskap om medlemmar i kyrkan över hela världen. Trots att vi skiljer oss i fråga om akademiska, sociala eller kulturella omständigheter, kan vi se hur kunskapen och vittnesbördet om Jesu Kristi evangelium har påverkat deras liv. Deras exempel på tro och hängivenhet förändrar sedan vårt liv till det bättre.

Leonilda Venturini,
Matão församling i Castelo stav,
i Campinas i Brasilien

EN LÄNK TILL ALLT SOM ÄR GOTT

När jag döptes 1976 i Córdoba i Argentina, började jag samla på exemplar av *Liahona* (spanska). Trots att mitt liv fört mig till olika platser, har jag aldrig varit utan mina älskade tidningar. *Liahona* innehåller svar, precis som skrifterna gör. Under olika skeden i mitt liv och under mina skiftande kallelser och uppdrag har jag alltid kunnat gå till *Liahona* för att få tröst, råd, inspiration, lektionshjälp, förslag på sätt att missionera och sällskap. Tack för att du är min länk till allt som är gott.

Luisa Cecilia Bonnet de Bamio,
Nueva Segovia församling,
i Barquisimeto stav i Venezuela

KÄNNETECKEN PÅ ETT LYCKLIGT HEM

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bliva dess slutmål, om vi fullfölja den väg som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar”.¹

Denna beskrivning på ett sådant allmänt mål gavs av profeten Joseph Smith. Det var aktuellt då. Det är aktuellt nu. Hur kommer det sig att det finns så många olyckliga människor, trots denna tydliga vägkarta? Ofta ser vi fler rynkade pannor än leenden och glädjen dämpas av förtvivlan. Vi lever så långt under nivån för våra gudomliga möjligheter. Somliga förvirras av materialism, snärjs in i synden och går förlorade bland de förbipasserande människoskarorna. Andra utropar i likhet med hovmannen som Filippos omvände för så länge sedan: ”Hur skulle jag kunna [finna vägen] utan att någon vägleder mig?”²

Lyckan består inte av ett övermått av lyx, världens uppfattning om att ”ha det bra”. Vi behöver heller inte

söka efter lyckan på avlägsna platser med exotiskt klingande namn. Lyckan finns hemma.

Vi minns alla vårt barndomshem. Intressant nog tänker vi inte på om hemmet var stort eller litet, om området var lyxigt eller slitet. Vi gläds snarare åt de upplevelser vi hade tillsammans som familj. Hemmet är vårt livs verkstad. Det vi lär oss där avgör i stort sett vad vi gör när vi lämnar hemmet.

Margaret Thatcher, före detta premiärminister i Storbritannien, uttryckte följande djupsinniga inställning: ”Familjerna är samhällets byggstenar. Familjen är en lekskola, en skola, ett sjukhus, en fritidsgård, en tillflyktsort och en plats att vila. Den omfattar hela samhället. Den formar vår tro. Den förbereder oss för resten av livet.”³

”Hemmet är där hjärtat finns.” Det krävs verkligen ”en hel del hemliv för att göra ett hus till ett hem”⁴ ”Hem, hem, ljuva hem! . . . Ej någon plats på jorden är lik dig, mitt hem!”⁵ Vi återvänder från drömmarna om dessa sköna minnen. Vi tänker på föräldrar som nu är borta, syskon som växt upp, barndomen som tagit slut. Sakta men säkert inser vi sanningen i att vi är ansvariga

Om vi verkligen anstränger oss, kan vårt hem bli en del av himmelriket här på jorden.

för det hem vi bygger. Vi måste bygga klokt, för evigheten är inte någon kort resa. Vi kommer att få uppleva stiltje och blåst, solsken och skugga, glädje och sorg. Men om vi verkligen anstränger oss, kan vårt hem bli en bit av himmelriket här på jorden. De tankar vi tänker, de handlingar vi utför, det liv vi lever påverkar inte bara vår resa i jordelivet; de är vägmärken mot våra eviga mål.

År 1995 utfärdade första presidentskapet och de tolv rådet ett tillkännagivande för världen om familjen. I detta tillkännagivande står det bland annat följande: "Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns när det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation."⁶

Lyckliga hem kan se mycket olika ut. En del innehåller stora familjer med far, mor, bröder och systrar som bor tillsammans i en anda av kärlek. Andra består av en enda förälder med ett eller två barn, medan åter andra hem endast har en invånare. Det finns emellertid vissa utmärkande drag för ett lyckligt hem, oavsett antal familjemedlemmar. Jag kallar dessa "kännetecknen på ett lyckligt hem". De består av:

1. En vana att be.
2. Ett bibliotek för lärdom.
3. Ett arv av kärlek.
4. En skatt i form av vittnesbörd.

EN VANA ATT BE

"Bönen är själens längtan sann, uttalad eller stum."⁷ Så universell är dess tillämpning, och så stora välsignelser ger bönen, att den får stå som nummer ett bland kännetecknen på ett lyckligt hem. När föräldrarna lyssnar

När vi funderar på hur vi kan föra himlen närmare vårt hem, kan vi ta lärdom från Herren. Han är den store arkitekten. Han har lärt oss hur vi måste bygga.

på ett barns bön, kommer de också nära Gud. Dessa små, som så nyss har varit tillsammans med sin himmelske Fader, har inga hämningar när de uttrycker sina känslor, önskningar och sin tacksamhet till honom.

Familjebönen är det främsta avskräckningsvapnet mot synden och således den mest välgörande källan till glädje och lycka. Det gamla talesättet gäller än: "Den familj som ber tillsammans håller ihop."

Vår profet, president Gordon B Hinckley, har sagt: "Pojkar och flickor, också de som är i tonåren, i vars hem man har familjebön varje morgon och kväll, är verkligen lyckligt lottade."⁸

Vill ni tillsammans med mig hälsa på hos en typisk sista dagars helig familj som ber till Gud. Far, mor och vart och ett av barnen knäböjer, böjer huvudet och sluter ögonen. En ljuv känsla av kärlek, enighet och frid fyller hemmet. När fadern hör sin lilla son be om att hans far ska göra det som är rätt, tror ni då att en sådan far skulle finna det svårt att leva efter sin älskade sons bön? När en dotter i tonåren hör sin älskade mamma be om att hennes dotter ska vara inspirerad i hennes val av vänner, att hon ska förbereda sig för ett tempeläktenskap, tror ni då inte att en sådan dotter kommer att försöka efterleva sin innerligt älskade mors ödmjuka, vädjande bön? När far, mor och vart och ett av barnen allvarligt ber att familjens fina söner ska leva värdigt så att de med tiden kan motta en kallelse att verka

som Herrens ambassadörer på kyrkans missionsfält, börjar vi då inte att se hur sådana söner växer upp till unga män med en överväldigande önskan att tjäna som missionärer?

När vi uppsänder våra familjeböner och våra personliga böner, låt oss då göra det med tro på och tillit till honom. Om någon av oss har varit sena till att lyssna på rådet att alltid be, finns det ingen bättre tid att börja än nu. De som tycker att bönen kan vara ett tecken på en fysisk svaghet borde komma ihåg att en man aldrig är större än när han står på knä.

Min hustru Frances och jag har varit gifta i 53 år. Vår vigsel ägde rum i templet i Salt Lake City. Mannen som utförde ceremonin, Benjamin Bowring, gav oss rådet: "Får jag erbjuda er nygifta en formel som gör att eventuella framtida meningsskiljaktigheter inte kommer att vara mer än en dag? Knäböj tillsammans varje kväll bredvid sängen. Den ena kvällen, broder Monson, uppsänder du bönen, högt, knäböjande. Nästa kväll uppsänder du, syster Monson, bönen, högt, knäböjande. Jag kan försäkra er om att eventuella missförstånd som uppstår under dagen kommer att förblekna när ni ber. Ni kan helt enkelt inte be tillsammans utan att hysa de alla bästa känslor för varandra."

När jag kallades till de tolv apostlarnas råd för 38 år sedan, ställde president McKay, kyrkans nionde president, frågor till mig angående min familj. Jag berättade för honom om denna formel för bön och vittnade om dess giltighet. Han lutade sig tillbaka i sin stora läderfåtölj och svarade med ett leende: "Samma formel som hjälpt er har välsignat min familj under alla år vi varit gifta."

Bönen är porten till andlig kraft.

ETT BIBLIOTEK FÖR LÄRDOM

Ett andra kännetecken på ett lyckligt hem är att hemmet är ett bibliotek för lärdom. Oavsett om vi förbereder oss för att få en egen familj eller helt enkelt funderar på hur vi kan föra himlen närmare vårt nuvarande hem, kan vi ta lärdom från Gud. Han är den store arkitekten. Han har lärt oss hur vi måste bygga.

När Jesus vandrade på dammiga vägar i de byar och städer som vi nu vördnadsfullt kallar det heliga landet och undervisade sina lärjungar vid det vackra Galileen, talade han ofta i liknelser, på det språk som människorna bäst förstod. Han nämnde ofta byggandet av hem när han talade om åhörarnas liv.

Han sade: "Varje . . . familj som är splittrad kan inte bestå." Han fortsatte senare: "Se, mitt hus är ett

ordningens och icke ett oordningens hus.”¹⁰

I en uppenbarelse given genom profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio den 27 december 1832, rådde Mästaren: ”Ordnen eder, bereden allt som behöves och byggen ett hus, ja, ett hus för bön, för fasta, för tro, för lärdom, för härlighet, för ordning, ja, ett Guds hus.”¹¹

Var kan någon av oss finna en lämpligare planritning med vilken vi kan bygga vist och riktigt? Ett sådant hus skulle följa byggnadslagarna beskrivna i Matteus: Ett hus byggt ”på berggrund”¹², ett hus i stånd till att stå emot motgångarnas regn, motsättningsarnas floder och tvivlets vindar som finns överallt i vår värld fylld av prövningar.

En del kanske frågar, ”Men den uppenbarelsen skulle ge råd för byggandet av ett tempel. Är den relevant idag?”

Jag skulle svara: ”Sade inte aposteln Paulus: ’Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?’”¹³

Låt Herren vara vår vägledare för familjen och för det hem som vi bygger.

En väsentlig del av vårt inlärningsbibliotek är goda böcker.

*Böcker är nyckeln till visdom stor,
vägen till landet där glädjen bor.
Böcker är stigen som uppåt bär,
böcker är vänner. Kom, läs och lär!*¹⁴

Att läsa är ett av livets största nöjen. I vår tidsålder av masskultur, när så mycket vi möter är förkortat, anpassat, uppblandat, styckat och ihopdraget, är det avkopplande och inspirerande att sätta sig ner i enskildhet med en härlig bok.

Är vårt föredöme värdigt att efterfölja? Lever vi på ett sådant sätt att en son eller dotter kan säga: ”Jag vill göra som pappa gör” eller ”Jag vill bli lik min mamma”?

Också unga barn tycker om böcker och älskar när deras föräldrar läser för dem.

Herren gav oss rådet: ”Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro”.¹⁵

Standardverken utgör vårt och våra barns inlärningsbibliotek.

För flera år sedan tog vi med oss våra barnbarn på en rundvandring i

kyrkans tryckeri. Där fick vi alla se hur missionärsupplagan av Mormons bok lämnade pressarna – tryckt, inbunden och färdig att läsas. Jag sade till barnbarnen: ”Arbetsledaren här säger att ni får hämta en Mormons bok till er själva. Ni får välja ut en av böckerna, så blir den er egen.”

Var och en tog ett färdigt exemplar och uttryckte sin kärlek till Mormons bok.

Jag minns knappast de övriga händelserna den dagen, men jag kommer aldrig att glömma de uppriktiga uttrycken av kärlek till Mormons bok – uttryck som kom direkt från barnens hjärta.

Som föräldrar bör vi minnas att våra liv kan vara den bok i familjens bibliotek som barnen skattar allra högst. Är vårt föredöme värt att efterfölja? Lever vi på ett sådant sätt att en son eller dotter kan säga: ”Jag vill göra som pappa gör” eller ”Jag vill bli lik min mamma”? Till skillnad från böckerna på bibliotekshyllan, vars innehåll döljs av omslaget, kan vårt liv inte döljas. Vi som föräldrar är verkligen öppna böcker.

ETT ARV AV KÄRLEK

Ett tredje kännetecken på ett lyckligt hem är ett kärleksfullt arv.

Som liten pojke tyckte jag om att hälsa på min mormor på Bueno Avenue i Salt Lake City. Mormor blev

alltid så glad över att träffa oss och komma nära oss. Vi satt i hennes knä och lyssnade när hon läste för oss.

Hennes yngste son Ray, som var min morbror, och hans hustru bodde i samma hus efter det att min mormor gått bort. När jag besökte Ray i fjol, strax innan han gick bort, upptäckte jag att brandposten på trottoarkanten såg så liten ut nu jämfört med när jag klättrade upp på den för många år sedan. Den hemtrevliga verandan var likadan. Den lugna, fridfulla stämningen hade inte ändrats. På köksväggen hängde en inramad bonad, som min faster hade sytt. Den inrymde en värld av visdom: "Välj vad du vill älska; älska det du väljer." Detta kräver ofta kompromisser, förlåtelse och kanske ursäkter. Vi måste alltid vara hängivna vårt äktenskaps framgång.

Till synes obetydliga budskap om kärlek iakttas av barnen när de tyst tar till sig föräldrarnas exempel. Min egen far, som arbetade på ett tryckeri, arbetade länge och hårt praktiskt taget varje dag i sitt liv. Jag är säker på att han skulle ha njutit av att helt enkelt få stanna hemma på sabatsdagen. I stället besökte han äldre släktingar och skänkte dem glädje i livet.

En av dessa släktingar var hans morbror som hade så förslitna leder att han inte kunde gå eller ta vara på sig själv. På söndag eftermiddag brukade pappa säga till mig:

"Kom med, Tommy; låt oss ta med oss morbror Elias på en liten åktur." Vi steg in i vår gamla Oldsmobile av 1928 års modell och for till Eighth West, där jag satt i bilen och väntade utanför morbror Elias hus medan pappa gick in. Snart kom han ut från huset och bar sin invalidiserade morbror som en porslinsdocka i famnen. Jag öppnade dörren och såg hur ömt och tillgivet min far satte morbror Elias i framsätet, så att han skulle kunna se bra, medan jag satt i baksätet.

Åkturen var kort och samtalet knapphändigt, men o, vilket arv av kärlek! Min far läste aldrig berättelsen om den barmhärtige samariern ur Bibeln för mig. I stället tog han med sig mig och morbror Elias i den gamla Oldsmobilen från år 1928 på vägen till Jeriko.

När kärleken råder i vårt hem behöver vi inte ta åt oss av Jakobs tuktan i Mormons bok: "I haven förkrossat edra ömma hustrurs hjärtan och förlorat edra barns förtroende genom de dåliga exempel I haven givit dem. Deras hjärtans suckar uppstiga till Gud emot eder".¹⁶

Må våra hem exemplifiera ett arv av kärlek.

EN SKATT I FORM AV VITTNESBÖRD

Ett fjärde kännetecken på ett lyckligt hem är en skatt i form av vittnesbörd. "Möjligheten att undervisa om

kyrkan åvilar först och främst hemmet”¹⁷, förklarade president David O McKay. ”Ett verkligt mormonhem är ett hem där Kristus skulle vilja stanna kvar och vila om han råkade komma dit”.¹⁸

Vad gör vi för att försäkra oss om att våra hem uppfyller denna beskrivning? Det räcker inte att enbart föräldrarna har starka vittnesbörd.

Barnen kan inte alltid leva på föräldrarnas övertygelse.

Kärlek till Frälsaren, vördnad för hans namn och uppriktig respekt för varandra utgör en fruktbar jordmån för ett växande vittnesbörd.

Att lära sig evangeliet, att bära vittnesbörd, att leda en familj är sällan eller aldrig något enkelt. På livets resa råkar vi ut för ojämnheter i marken, dyningar på vatten – ja, vår tids oro och turbulens.

När jag för några år sedan besökte medlemmarna och missionärerna i Australien, fick jag bevittna ett fint exempel på hur ett vittnesbörd kan välsigna och helga ett hem. Missionspresidenten Horace D Ensign och jag reste den långa vägen mellan Sydney och Darwin, där jag skulle ta första spadtaget till vårt första kapell i den staden. På vägen dit skulle vi göra ett kort uppehåll i ett gruvsamhälle som heter Mount Isa. När vi kom till den lilla flygplatsen i Mount Isa, kom en kvinna med två barn fram till oss. Hon sade: ”Jag heter Judith Louden. Jag är medlem i kyrkan och detta är mina två barn. Vi tänkte att ni kanske skulle komma med det här flyget, så vi åkte hit för att träffa er den lilla stund ni måste vänta här.” Hon förklarade att hennes man inte var medlem i kyrkan och att hon och barnen faktiskt var de enda medlemmarna i hela området. Vi talade med varandra om evangeliet och bar vittnesbörd för varandra.

Tiden gick. När vi skulle gå ombord såg syster Louden så övergiven ut, så ensam. Hon vädjade: ”Ni får inte åka

**Låt oss öppna vårt hjärtas
fönster på vid gavel, så att varje
familjemedlem känner sig
välkommen och hemma.**

ännu. Jag har saknat kyrkan så mycket.” Plötsligt hörde vi i högtalaren att vårt flygplan skulle försenas en halvtimme på grund av ett mekaniskt fel. Syster Louden viskade: ”Min bön blev just besvarad.” Hon frågade sedan hur hon skulle kunna påverka sin make att bli intresserad av evangeliet. Vi rådde henne att låta honom vara med under

hemprimärlektionen varje vecka och att vara ett levande vittnesbörd om evangeliet för honom. Jag nämnde att vi skulle sända henne en prenumeration av *Children's Friend* (namnet på kyrkans tidning för barn före 1971) och annat material för undervisning i hemmet. Vi uppmanade henne att aldrig ge upp hoppet om sin man.

Vi lämnade Mount Isa, en stad som jag sedan aldrig återvänt till. Men jag kommer alltid med glädje att minnas denna underbara mor och de fina barnen som med tårar av tacksamhet och glädje vinkade adjö till oss.

Flera år senare talade jag vid ett ledarskapsmöte för prästadömsbärarna i Brisbane i Australien. Jag framhöll vikten av att undervisa om evangeliet i hemmet och vikten av att efterleva evangeliet och att vara exempel på sanningen. Jag berättade för de församlade männen om syster Louden och det intryck hon gjorde på mig genom sin tro och beslutsamhet. Till slut sade jag: ”Antagligen kommer jag aldrig att få veta om syster Loudens make blev medlem i kyrkan, men han kunde inte ha funnit ett bättre föredöme att följa.”

En av ledarna räckte upp handen, ställde sig upp och förklarade: ”Broder Monson, jag är Richard Louden. Den kvinna du talar om är min hustru. Barnen [rösten darrade] är våra barn. Vi är en evig familj nu, delvis tack vare min kära hustrus uthållighet och tålmod. Det var hon som gjorde alltihop.” Ingen sade ett ord. Tystnaden bröts endast

av dämpade snyftningar och markerades av många tårar.

Mina bröder och systrar, låt oss besluta oss för att, oavsett våra omständigheter, göra våra hem lyckliga.

Låt oss öppna vårt hjärtas fönster på vid gavel, så att varje familjemedlem känner sig välkommen och hemma. Låt oss också öppna dörren till vår själ, så att vår älskade Kristus kan komma in. Kom ihåg hans löfte: ”Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom.”¹⁹

Tänk vad välkommen han kommer att känna sig, tänk hur lyckliga vi kommer att vara när han möts av kännetecknen på ett lyckligt hem, nämligen:

En vana att be,
ett bibliotek för lärdom,
ett arv av kärlek,
en skatt i form av vittnesbörd.

Må vår kärleksfulle himmelske Fader välsigna oss alla i vår strävan efter sådana lyckliga hem och eviga familjer. □

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, utvalda av Joseph Fielding Smith (1958), s 219.
2. Apostlagärningarna 8:31.
3. Nicholas Wood, ”Thatcher Champions the Family”, *London Times*, 26 maj 1988.
4. Edgar A Guest, ”Home”, i *The Family Book of Best Loved Poems*, sammanställt av David L George (1952), s 151–152.
5. John Howard Payne, ”Hem, ljuva hem”, *Hymner* (1968), nummer 52.

6. *Liahona*, oktober 1998, s 24.

7. James Montgomery, ”Bönen är själens längtan sann”, *Psalmer*, nummer 86.

8. ”Atmosfären i vårt hem”, *Nordstjärnan*, november 1985, s 4.

9. Matteus 12:25.

10. L&F 132:8.

11. L&F 88:119.

12. Matteus 7:25.

13. Första Korinthierbrevet 3:16.

14. Emilie Poulsson.

15. L&F 88:118.

16. Jakob 2:35.

17. *Priesthood Home Teaching Handbook*, reviderad upplaga (1967), s ii–iii.

18. Conference Report, oktober 1947, s 120; eller *Gospel Ideals: Selections from the Discourses of David O. McKay* (1953), s 169.

19. Uppenbarelseboken 3:20.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

1. Kännetecknen på ett lyckligt hem kan tillämpas på alla familjer, stora som små, och de som bara består av en person.
2. Bönen är porten till andlig kraft.
3. Kyrkans standardverk är de ”bästa böckerna” ur vilka man bör söka lärdom.
4. Omtanke om familjemedlemmar är ett arv vi alla borde sträva efter att uppnå.
5. Kärlek till Frälsaren, vördnad för hans namn och uppriktig respekt för varandra utgör en fruktbar jordmån för ett växande vittnesbörd.

Nutida profeter talar om missionärsarbete

Missionärerna på bilderna nedan blev presidenter för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Här följer några av deras erfarenheter och vittnesbörd om missionärsarbete.

JOSEPH SMITH, AV ALVIN GITTINS

JOSEPH SMITH (1805–44)
Kyrkans första president

"Våra missionärer går nu ut till olika nationer, och i Tyskland, Palestina, Nya Holland, Australien, Ostindien och på andra platser har sanningens banér upprättats. Ingen ogudaktig hand kan hindra verket att framåtskrida. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må förena sig, arméer må samlas, förtal och smädelser må uttalas, men Guds sanning kommer att gå framåt djärvt, ädelt och oberoende tills den genomträngt varje kontinent, besökt varje trakt, genomsvept varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter uppnåtts och den store Jehova skall säga att verket är utfört." (*History of the Church*, 4:540).

WILFORD WOODRUFF (1807–98)
Kyrkans fjärde president

Som missionär i England välsignades Wilford Woodruff för sin lydnad. Han skrev: "Jag [frågade] Herren vad han ville att jag skulle göra. Han sade endast: 'Far söderut'. Jag klev in i en diligens och for tretton mil. Det första hem jag stannade vid var John Benbows i Herefordshire. En halv timma efter det jag

kommit in i huset visste jag exakt varför Herren hade sänt mig. Här fanns ett folk som bett om tingens forna ordning. De väntade på evangeliet som det undervisades av Kristus och hans apostlar. Resultatet var att under de första trettio dagarna döpte jag sexhundra av dessa människor. Under åtta månaders arbete i detta land förde jag artonhundra själar in i kyrkan. Varför? Eftersom där fanns ett folk berett för evangeliet, och Herren hade sänt mig dit för att utföra detta verk." (*Deseret Weekly*, 7 november 1896, s 643; citerad i Howard W. Hunter, "Att utveckla andlighet", *Nordstjärnan*, oktober 1979, s 40).

GEORGE ALBERT SMITH (1870–1951)
Kyrkans åttonde president

När George Albert Smith verkade i Södra staternas mission lärde han sig att Herren i sanning skyddar de som tjänar honom. Efter att ha predikat evangeliet i ett område på landsbygden, väcktes äldste Smith och fem andra missionärer vid midnatt av skriken från en arg folksamling utanför. Pöbelhopen omringade byggnaden och började skjuta mot den. President Smith skrev senare: "Flisor flög över våra huvuden i alla riktningar . . . Jag kände ingen skräck alls. Jag var mycket lugn när jag låg

där, medan jag upplevde en av de mest fruktansvärda händelserna i mitt liv, men jag var säker på att så länge jag predikade Guds ord och levde efter hans undervisning skulle Herren beskydda mig. Och det gjorde han" (*A Story to Tell* [1945], s 155–156).

DAVID O MCKAY (1873–1970)

Kyrkans nionde president

David O McKays vittnesbörd om att evangeliet är sant kom under hans mission i Skottland. Han deltog i ett prästämöte där "alla kände Herrens Andes rika utgjutelse". Han erinrade sig senare: "Jag hade aldrig tidigare haft en sådan känsla. Det var en manifestation som jag som tvivlande ungdom i hemlighet hade bett om enträget på kullar och ängar. Den försäkrade mig om att uppriktiga böner besvaras 'någon gång, någonstans'." Det var under samma konferens som äldste McKays missionspresident sade till honom, "Om du står fast i tron kommer du en dag att sitta i kyrkans ledande råd" ("Two Significant Statements", *Deseret News*, 27 oktober 1934, s 8).

EZRA TAFT BENSON (1899–1994)

Kyrkans trettonde president

Det var svårt att missionera i England under 1920-talet. Därför fastade och bad äldste Ezra Taft Benson och hans kamrat efter det att de fått en inbjudan att tala på ett sakramentsmöte med både medlemmar och icke-medlemmar. "Lokalen var fylld", minns president Benson senare. "Min kamrat hade tänkt tala om de första principerna, och vi hade studerat intensivt för att kunna tala om avfallet. En underbar anda rådde vid det mötet. . . . När jag satte mig ner kom jag att tänka

på att jag inte en enda gång hade nämnt avfallet. Jag hade talat om profeten Joseph Smith och hade burit vittne om hans gudomliga mission och om Mormons boks äkthet." Efter mötet kom flera personer fram till missionärerna och sade: "I kväll fick vi ett vittnesbörd om att mormonismen är sann. Vi är nu mogna att överväga att bli döpta". President Benson sade, "Det var medan jag var på min första mission jag upptäckte det ständiga behovet av att förtrösta på Herren" (se "Vårt uppdrag att föra evangeliet till hela världen", *Nordstjärnan*, okt 1984, s 83–84).

GORDON B HINCKLEY (1910–)

Kyrkans femtonde president

Under trettioalets stora depression då få unga män verkade som missionärer, kallades Gordon B Hinckley till England. Strax efter hans ankomst blev han modfärdig och tyckte att han slösade bort sin tid och sin fars pengar. Han skrev till sin far, som svarade: "Jag har bara ett förslag: Glöm bort dig själv och sätt igång och arbeta." President Hinckley minns: "[Jag] ställde mig på knä och gav Herren ett löfte. Jag gjorde förbund med honom att jag skulle försöka glömma mig själv och mista mitt liv i hans tjänst. Den julidagen år 1933 var den dag jag beslutade mig. Ett nytt ljus kom in i mitt liv och en ny glädje i hjärtat" ("Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, nov 1987, s 6).

Åratal senare sade han om sin mission: "Jag är djupt tacksam. . . . Genom denna erfarenhet fastnitades i hela min varelse en övertygelse och kunskap om att detta verkligen är Guds sanna och levande verk, återställt genom en profet till välsignelse för alla dem som vill acceptera och efterleva dess principer" ("Frågan om att gå på mission", *Nordstjärnan*, nr 6 1986, s 38). □

DIN MISSION – ETT ANDLIGT ÄVENTYR

Din mission är något som du alltid kommer att minnas med kärlek – värt varje uppoffring du kan behöva göra.

Äldste David B Haight
i de tolv apostlarnas kворum

Missionärsarbetets slutliga mål är att inbjuda alla jordens invånare att komma till Kristus. Sex miljarder människor runt om i världen väntar på att få höra det återställda evangeliets budskap. Vi är folket som är välsignade med uppdraget och ansvaret att föra ut denna inbjudan och detta budskap.

Varje vecka kommer närmare 800 missionärsrekommendationer till kyrkans Missionärsavdelning i Salt Lake City. Dessa rekommendationer vittnar om den tro och lydnad unga män och kvinnor visar över hela världen som ett svar på Frälsarens förkunnelse om vår skyldighet.

Inte långt efter det att stavs- eller missionspresidenten rekommenderat en blivande missionär, kommer det sedan länge väntade brevet – kallelsen att tjäna som en missionär – till brevlådan.

I brevet finns ett blad man kanske inte lägger märke till från början. Det är en blankett som är utformad som ett personligt brev och adresserad till första presidentskapet, i vilken missionären formellt accepterar sin missionärskallelse. Blanketten har femton linjer på vilka missionären uttrycker sina känslor angående den enastående möjligheten att få tjäna Herren. Breven är oftast handskrivna, kortfattade och rakt på sak. Ändå talar dessa få ord sitt tydliga språk och uttrycker starka känslor. Bakom vart och ett finns en trosfrämjande berättelse.

"Min Frälsare har välsignat mig mer än jag någonsin kunnat föreställa mig. Han gav sitt liv för mig. Det minsta jag kan göra är att ge honom två år av mitt liv."

Breven innehåller ofta uttryck för tro på Frälsaren och tacksamhet för hans offer. Profeten Joseph Smith skrev: "Det är tro, och endast tro, som är den drivande kraften till all handling" (*Lectures on Faith* [1985], s 1–2). För att tron ska vara frälsande måste den vara inriktad på Kristus och inspirera oss att lyda honom, att följa hans exempel. När en missionär tackar ja till kallelsen att tjäna, uttrycker han eller hon tillräcklig tro för att handla efter sin övertygelse. Välsignelser kommer oundvikligen att följa, som så många återvända missionärer kan vittna om. Tron på Frälsaren blir ett ankare för själen.

"Jag kan inte med ord beskriva den glädje och lycka jag känner när jag tackar ja till denna kallelse att tjäna. Jag är redo och villig att viga två år av mitt liv åt att predika evangeliet."

Många missionärer säger följande i brevet: "Jag accepterar med tacksamhet kallelsen att tjäna." Men jag undrar hur många missionärer det är som inser innebörden av ordet acceptera. Det innebär att villigt ta emot något man blir given eller erbjuden; att svara positivt; att anse det rätt

En mission medför, som så många vet, många av de känslor som ett stort äventyr innebär: spänning, lite oro, kanske en aning rädsla. Genom missionärsarbetet tar vi ett steg ut i det okända.

och passande. Det betyder också att beviljas inträde i en grupp eller gemenskap. I fråga om evangeliet antyder det att underkasta sig Herrens vilja och vara villig att följa profeten som utfärdar kallelsen. "Missionärskallelsen" innebär att tjäna Herren av allt sitt hjärta, förmåga, själ, sinne och styrka. "Missionärsuppdraget" innebär att verka i det tilldelade arbetsområdet. Brevet uttrycker villighet att acceptera både kallelsen och uppdraget som Herrens vilja.

"Mina förberedelser för att verka som missionär har varit en lång kamp. När jag hade beslutat mig för att gå på mission tog det nästan ett och ett halvt år att övervinna problemen med mitt uppförande."

En del brev beskriver långa perioder av omvändelse – erfarenheter liknande Almas, i vilken han "sönderslets av minnet om [sina] många synder" (Alma 36:17). Tack och lov talar de också om den intensiva och ljuvliga glädje som kommer genom omvändelse och förlåtelse (se Alma 36:21).

Herren befäller sina missionärer att vara rena: "Renen edra hjärtan för mig och gån sedan ut i hela världen och prediken mitt evangelium för allt skapat, som ännu icke mottagit det" (L&F 112:28). De heliga krafter som är tillgängliga för dem som är "ordinerad och utsänd av Gud" kan bara användas av dem som är "renad[e] och luttrad[e] från all synd" (se L&F 50:26–28).

Första presidentskapet har sagt: "Att tjäna som missionär på heltid är en förmån, inte en rättighet, för dem som kallas genom inspiration av kyrkans president. Att tjäna som missionär är att bokstavligen tjäna Herren och hans kyrka. Dess ändamål är inte huvudsakligen den enskilde missionärens personliga utveckling, även om rättfärdigt tjänande undantagslöst ger detta resultat." (brev, 12 december 2000). Prästadömsledarna har fått särskilda riktlinjer för att säkerställa att missionärer är andligen, fysiskt, känslomässigt och moraliskt meriterade att tjäna. Det är en otjänst för Herren, för kyrkan och för den blivande missionären att utfärda en kallelse när kraven inte uppnåtts.

Min egen tro stärks gång på gång genom dem som accepterar ett kall att tjäna Gud, som låter sin kärlek till Herren övervinna rädslan, och som villigt underkastar sig kallelsen från vår levande profet.

Vi uppskattar de många unga män och kvinnor som lever värdiga en missionärskallelse. Vi känner djup tacksamhet för dem som omvänder sig och får smaka försoningens underbara glädje. Vi uppmanar alla som är oförmögna att tjäna på grund av fysiska, känslomässiga eller andra skäl att finna andra sätt att tjäna, som föräldrar och ledare i kyrkan kan ge förslag på.

"Det var inte lätt för mig att bestämma att jag skulle gå på mission. Mitt stora engagemang i baseball gjorde det svårt."

Många av breven handlar om offer. Den unge mannen som citeras ovan var på god väg att uppfylla en livslång dröm att få spela baseball i college och sedan eventuellt glädja sig åt en karriär som professionell baseballspelare. Men efter begrundan under bön stod svaret klart: han skulle tjäna Herren. När beslutet väl var fattat föll hans prioriteringar i livet på plats.

Profeten Joseph Smith sade: "Det är genom att offra alla världsliga ting som män i själva verket vet om de gör vad som är behagligt i Guds ögon" (*Lectures on Faith*, s 69). Tanken på att ge upp någonting som vi sätter stort värde på kan vara svårt, till och med smärtsamt. Men Herren kompenserar storligen för alla offer.

Blivande missionärer skriver om att ge upp en favoritbil, en flickvän, musik, ett välbetalt arbete och många andra saker. Alltför många tillåter sådana världsliga skatter förblinda dem så de inte ser andliga möjligheter och leda dem bort från deras förutordinerade mission. Å andra sidan är vi ständigt förundrade och tacksamma för dem som ger upp allt för att tjäna Herren.

"För bara två år sedan såg jag ingen mening med mitt liv. När jag gick på gatorna var jag rädd att människor skulle fråga: 'Vem är du?'. Till slut hjälpte två missionärer mig att finna Kristi kärlek. Jag kommer att finna människor som har samma känslor som jag hade och visa dem meningen med livet."

Mormon skrev: "Fullkomlig kärlek utdriver all fruktan" (Moroni 8:16). När blivande missionärer får kunskap om livets mening och om Herrens kärlek, får de modet att agera trots sin rädsla. Närt de gör det lär de sig att rädslan var ogrundad, att den skapades av deras sinnen. Herren försäkrar missionärerna gång på gång att han kommer att ge dem styrka att ha framgång under svårigheter. "Den som darrar under min kraft skall göras

Här är vad några nuvarande missionärer säger om sina beslut att tjäna som missionär.

ÄLDSTE VICTOR MANUEL ESPINOZA SÁNCHEZ FRÅN ABANCAY I PERU

"Före min mission hade jag bara ett år kvar av mina studier inom medicin på universitetet. När jag talade om för mina vänner att jag skulle åka bort i två år, försökte de övertala mig att låta bli. Men jag kände i mitt hjärta att det var dags för mig att tjäna som missionär. Jag är tacksam för att jag tog det beslutet – och jag vet att jag inte slösar bort min tid."

SYSTER YI YI TAM FRÅN HONGKONG

"Jag berättade för mina vänner i Hongkong att en mission innebär att man talar med andra människor så de kan få veta mer om Jesus Kristus. De frågade: 'Varför behöver de veta mer om Jesus Kristus?' Och jag sade: 'Därför att han vill att vi ska vara lyckliga, mycket lyckliga.'"

ÄLDSTE JUSTIN MICHAEL COLLINGS FRÅN PROVO I UTAH I USA

"Jag slutar aldrig att förundras, fascineras, uppbyggas och inspireras när jag lär mig om Joseph Smith, som 'har gjort mera – Jesus allena undantagen – för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här' (L&F 135:3). Det är ett ganska djärvt vittnesbörd som vi bär om broder Joseph, men arbetet i Guds rike i dessa sista dagar är av stor betydelse. Vi kan vittna om att Jesus är den levande Gudens Son och att Joseph är hans profet, utan att urskulda oss och utan att någonsin behöva be om ursäkt för enkelheten i vår trosuppfattning."

stark, och han skall frambära lovs och visdoms frukter” (L&F 52:17). President Harold B Lee (1899–1973) sade ofta: ”Den Herren kallar, den dugliggör Herren.”

En ung man talade med sin biskop om sin rädsla att han inte skulle kunna lära sig lektionerna eller undervisa om evangeliet. Han såg sig själv som en dålig representant för Herren. Moses, Jeremia, Enok och andra kände sig otillräckliga när det gällde deras kallelser. Men Herren lovade dem, att han skulle stärka dem och ge dem orden de skulle säga (se Andra Moseboken 4:11–12; Jeremia 1:7–9; Moses 6:32–34). Missionärer i dag har fått samma löfte om de övervinna sin rädsla och öppnar sina munnar. ”Upplyften eder röst för detta folk och uttalen de tankar, som jag ingiver i edra hjärtan, så skolen I icke komma på skam för människorna, ty det skall givas eder i samma stund och ögonblick, vad I skolen säga” (L&F 100:5–6).

President Spencer W Kimball (1895–1985) sade: ”Att göra missionärsarbete är ett andligt äventyr” (”It Becometh Every Man”, *Ensign*, okt 1977, s 7). En mission medför, som så många vet, många av de känslor som ett stort äventyr innebär: spänning, lite oro, kanske en aning rädsla. Genom missionärsarbete tar vi ett steg ut i det okända. Vi kanske reser till ett fjärran land med konstiga seder. Det krävs av oss att vi ständigt ska vara med en kamrat vi aldrig träffat förr. Och det centrala i missionärsarbetet är att möta och tala med nya människor, och bära vittnesbörd om underbara och fantastiska saker som de kan tycka är konstiga. Genom att offentligt ta en sådan ställning, riskerar vi att bli förlöjligade eller föraktade. Sådan är äventyrets natur, och som med många andra äventyr, kommer vi att tala om det med förkärlek under resten av vårt liv.

Breven där man tackar ja till kallet att tjäna som missionär uppenbarar en rikedom av andlighet och tro. Min egen tro stärks gång på gång genom dem som accepterar ett kall att tjäna Gud, som låter sin kärlek till Herren övervinna rädslan, och som villigt underkastar sig kallelsen från vår levande profet. Jag ber alltid att varje lämplig ung man, och varje ung kvinna som så önskar, må kunna erfara missionens underbara äventyr. □

SYSTER ERIKA VŠIANSKÁ FRÅN BRNO I TJECKIEN

”En av de saker som gjorde intryck på mig och mina föräldrar medan vi tog emot missionärslektionerna var hur snälla missionärerna var mot oss och hur snälla de var mot varandra. Jag ville göra samma sak för andra människor, så att de skulle kunna bli lyckliga och veta att Gud älskar oss alla.”

ÄLDSTE CÉSAR ARTURO RODRÍGUEZ HERNÁNDEZ FRÅN OBREGÓN I MEXICO

”Jag lämnade universitetet, arbetet, kallelserna i kyrkan och min familj och försakade dansturnéer till Europa och Asien. Men jag har fått möjlighet att känna himlen och Gud mer konstant i mitt hjärta.”

SYSTER AYAKO ONO FRÅN SAPPORO I JAPAN

”Jag hoppas att jag kan påverka människors hjärtan genom evangeliet. Jag är glad att Herren använder mig som sitt redskap.”

ÄLDSTE KEITH J SCHMIDT FRÅN SHERIDAN I KALIFORNIEN I USA

”Inga andra i min familj är medlemmar i kyrkan. När jag först talade om för dem att jag skulle tjäna som en missionär, sade de att jag inte skulle få tillåtelse att bo hos dem när jag återvände hem. Sedan dess har deras hjärtan mjuknat, och de har nästan blivit stolta över sin missionärsson.”

SYSTER ALEXANDRINA BADEA FRÅN BUKAREST I RUMÄNIEN

”Jag älskar missionärsarbete. Jag har en önskan i mitt hjärta att hjälpa andra människor lära känna Jesu Kristi evangelium eftersom detta evangelium förändrade mitt liv och min familjs liv. Jag vill hjälpa människor inse att vår himmelske Fader älskar oss alla, i hela världen.” □

FRÅGOR OCH SVAR

Hur kan jag hjälpa mina vänner förstå varför jag vill tjäna som missionär?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att framställa kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Som medlem i kyrkan kan man ibland känna att det är svårt att förklara för andra varför man gör vissa saker. Människor gör ofta misstaget att tycka att Herrens bud är restriktiva och hårda. Men vi vet förstås att vi blir lyckliga och att vi utvecklas och blir beskyddade när vi följer buden.

Det första steget för att förklara en mission för dina vänner är att tala om för dem hur viktigt evangeliet är i ditt liv. Känner du till något intresse eller några aktiviteter som tar upp mycket av dina vänners tid? De kanske är duktiga elever, idrottsmän eller konstnärer. Förklara för dem att precis som de tar sig tid att studera, repetera eller öva, ägnar du tid åt kyrkan. Bär ditt vittnesbörd om så är lämpligt. Säg till dem att ditt beslut att gå på mission är ett tecken på din hängivenhet för Herren och hans evangelium och på din önskan att hjälpa andra lära känna sanningen.

Sedan kan du förklara att även om personliga förmåner inte är anledningen till att du går på mission, så kommer de som extra välsignelser. Återvända missionärer talar ofta om saker de lärt sig, som disciplin, hårt arbete, att komma överens med andra, budgetering och uthållighet. Berätta för dina vänner att många missionärer också lär sig ett annat språk och bor i ett annat land. De flesta människor skulle se dessa upplevelser som utbildande.

De flesta återvända missionärer är entusiastiska över sin mission och ivriga att dela med sig av sina erfarenheter. Dina vänner kan vara nyfikna på vad man gör på en mission. Om de får träffa en återvänd missionär skulle de få se att de flesta missionärer är tacksamma för det de uppfodrade och för de välsignelser de fått.

Ta tillfället i akt att vara glad och positiv när du svarar på frågor om

evangeliet. Visa andra att du ser fram emot att vara en heltidsmissionär i framtiden genom att vara en medlemsmissionär nu.

LÄSARNAS SVAR

Jag berättar för mina vänner att jag kom i kontakt med kyrkan genom missionärerna. Jag berättar för dem att missionärsarbete är sättet som Herrens evangeliums ljus sprids bland människorna – och att det är en stor välsignelse att få hjälpa till i detta kärleksarbete. Jag talar om för dem att jag älskar dem och alla människor på jorden, och jag vill att alla ska få möjlighet att ta emot evangeliets välsignelser. Jag berättar för dem om den obeskrivliga glädjen som kommer när man får möjlighet att hjälpa bara en enda person (se L&F 18:15–16).

Arnīs Kanlīnsh,

Rīga centrālā gredn,

Rīga distrikt i Lettland

En mission är en välsignelse för alla som tjänar som missionärer, eftersom en mission hjälper oss att lära oss mer om evangeliet. Men den största välsignelsen är att man får hjälpa till att föra själar till Kristus.

*Tahia Mou-Fa,
Uturoa församling,
Raromatai stav på Tahiti*

Med den Helige Andens hjälp kommer ditt ansikte att utstråla kärlek, tro och vittnesbörd om evangeliet. Låt de omkring dig få veta att källan till din glädje är evangeliet, och att anledningen till att du vill vara en missionär är för att undervisa andra om hur de kan få samma glädje.

*Chiang Ya-Lin,
Kaohsiungs sjätte församling,
Kaohsiungs stav på Taiwan*

Säg till dina vänner att vi alla är bröder och systrar och att du går på mission eftersom du vill hjälpa människor som inte känner till evangeliet. Be om att vår himmelske Fader ska hjälpa dina vänner att förstå.

*Jekaterina Rodionova,
S:t Petersburgs centrala gren,
S:t Petersburgs norra distrikt i Ryssland*

Det enda sättet jag kan hjälpa mina vänner förstå varför jag vill gå på mission är att visa dem hur mitt liv förändrats sedan jag fick kunskap om evangeliet.

Många missionärer har sagt till mig att en mission för med sig många

välsignelser. Vår himmelske Fader hade gett dem många välsignelser innan de for, och de trodde att de kunde återgälda honom när de gick på mission. Men han har gett dem många fler välsignelser under deras missioner.

*Julija Ihorivna Kosarets'ka,
Poltava centrala gren
Ukrainamissionen Donetsk*

Min chef, mina klasskamrater, grannar och släktingar tyckte att det var dumdristigt av mig att lämna mitt arbete, mina studier och min familj för att undervisa om Jesus Kristus. De blev ännu oroligare när de förstod att jag inte skulle få betalt för att göra det.

Jag bad Herren om hjälp. Jag började fråga människor: "Vad är meningen med livet? Varför är vi här? Vart är vi på väg?" Jag bar mitt vittnesbörd om frälsningsplanen. Jag förklarade att många av Guds barn väntar på svaren på dessa frågor.

*Äldste Carlos Eduardo Faria Boato,
Brasilienmissionen Maceió*

Medan jag ödmjukt bad till Gud om att mina vänners hjärtan skulle vekna, vittnade jag om kyrkan, mina känslor för Mormons bok och min stora önskan att delta i Herrens verk. Som ett resultat av detta började några vänner undersöka kyrkan.

*May J Ticong,
Lanangs församling,
Davao stav i Buhangin på Filippinerna*

Arnis Kanlinsh

Tahia Mou-Fa

Chiang Ya-Lin

Jekaterina Rodionova

Julija Ihorivna Kosarets'ka

Äldste Carlos Eduardo Faria Boato

May J Ticong

Äldste Mark Amiang

Syster Evelín Álvarez

Äldste Roberto Pacheco

Äldste Humberto Martins de Araújo jr.

Benjamin Mulambo Wa Mulambo

På en avskedsfest berättade jag om mina skäl till att jag gick på mission. När jag hade slutat grät mina vänner. Jag tror att de påverkades av Herrens Ande. Några av dem tjänar som missionärer nu. Andra undersöker kyrkan.

*Äldste Mark Amiang,
Nigeriamissionen Lagos*

Min vän Eliana och jag hade planerat för skolan och karriären. Men när jag bad om ifall jag skulle tjäna som missionär, fick jag ett positivt svar på mina böner. Jag berättade för Eliana vad evangeliet hade gjort för mig. Den Helige Andens inflytande tillsammans med mitt enkla vittnesbörd hjälpte henne att förstå.

*Syster Evelín Álvarez,
Perumissionen Trujillo*

Jag förklarade hur Jesu Kristi evangelium hade förändrat mitt liv och hur jag först hörde talas om det från missionärer som hade lämnat allt annat för att dela med sig av dessa sanningar. Jag sade till mina vänner att det var min tur att dela med mig av evangeliets glädje.

*Äldste Roberto Pacheco,
Perumissionen centrala Lima*

På gymnasiet fick jag möjlighet att förklara varför jag planerade att tjäna som missionär och vad det betydde för mig och för de människor jag skulle möta. Jag delade också ut

litteratur om kyrkan som hjälpte mina klasskamrater förstå hur viktigt missionärsarbete är.

*Äldste Humberto Martins de Araújo jr,
Brasilienmissionen Curitiba*

En del saker hjälpte mig att få mina vänner att förstå vad en mission betyder: bön, skrifterna och erfarenheter jag delade med mig av som vittnade om förändringar i livet för vår himmelske Faders barn.

*Benjamin Mulambo Wa Mulambo,
Binza församling,
Kinshasa stav i Demokratiska Republiken Kongo*

Du kan bidra till FRÅGOR OCH SVAR genom att besvara nedanstående fråga. Svaren ska vara oss tillhanda senast den 1 december 2001. Adressen är QUESTIONS AND ANSWERS 12/01, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Skriv på maskin eller texta tydligt på ditt eget språk. För att ditt svar ska beaktas, måste du uppge fullständigt namn, ålder, adress och församling och stav (eller gren och distrikt). Bifoga om möjligt ett foto av dig. Detta foto returneras inte. Vi publicerar ett representativt urval av svaren. □

FRÅGA: Jag känner mig ledsen för det mesta. Vad kan jag göra för att känna mig lyckligare?

Det är din **KALLELSE**

Barbara Jean Jones

FOTOILLUSTRATIONER JED A CLARK

Från ditt första samtal med biskopen eller grenspresidenten tills det spännande vita kuvertet kommer – här tar vi en titt på vad som händer och när.

Utan tvivel är mottagandet av kallelsen ett av de mest spännande – och kvalfyllda – stegen i en blivande missionärs liv. Om du någon gång har undrat vad som händer med missionärsrekommendationen under de få förväntansfulla veckorna efter det att den lämnar stavs- eller missionspresidentens händer tills den blir en missionskallelse i brevlådan, fortsätt då att läsa. Du får lära dig vad som händer vid varje steg på vägen och få värdefull information om hur du fyller i dina papper på rätt sätt.

FYLLA I DINA PAPPER

Ungefär fyra månader innan du åker ut som missionär avtalar du om ett möte med din biskop eller grenspresident för en personlig intervju och för att få papperen med missionärsrekommendationen. Dessa papper består av en kontrollista för att fylla i papperna, missionärsrekommendationen och prästadömsledarnas blanketter, hälso- och tandläkarredogörelser och försäkringsblanketter.

På missionärsrekommendationen skriver du information om dig, din bakgrund, din önskan och förmåga att lära dig ett språk, din skolgång och hur du kommer att finansiera din mission. För att ge en fullständigt riktig bild av dig, bör *du*, inte din mamma eller pappa, fylla i blanketten. Var fullständigt öppen och ärlig om dina önskemål och förmågor.

Fäst ett foto av dig på blanketten där du är klädd och friserad enligt missionärsnormerna. Kom ihåg att en medlem i de tolv apostlarnas kворum kommer att se på ditt foto och läsa den personliga information du skrivit när han söker efter inspiration om vart du bör kallas. Detta foto kommer också att skickas vidare till din missionspresident när du blivit tilldelad ett område. Det första intrycket missionspresidenten får av dig är ytterst viktigt.

När du ska börja fylla i rekommendationsblanketten, boka då genast tid hos din tandläkare och läkare för undersökningar. Om du träffar dessa yrkesmän tidigt behöver du kanske inte senarelägga din mission om det finns problem som måste lösas. Din egen och läkarens noggranna och rättframma bedömning av din hälsa på blanketten för läkarundersökning har stor betydelse för vart du kallas.

När blanketterna blivit ifyllda och eventuella hälsoproblem lösta, avtalar du en tid med din biskop eller grenspresident för ännu en intervju. Om han känner att du är värdig och redo, kommer han att hänvisa dig till din stavs- eller missionspresident för en intervju. Om det finns någon överträdelse i ditt liv som inte ännu har lösts på rätt sätt, *vänta då inte med att söka hjälp hos dina prästadömsledare*. Inga blivande missionärer bör tro att de kan ignorera en ouppklarad överträdelse och vara till

freds med sig själva. Om en bekännelse skjuts upp kan en missionärskallelse skjutas upp eller upphävas. En missionär kan sändas hem för att ges tillräcklig tid till att fullständigt avsluta omvändelseprocessen.

SÅ BEHANDLAS DINA PAPPER

När dina prästadömsledare har bekräftat att du på alla sätt är redo att verka, fyller de i prästadömsledarnas kommentarer och förslag på blanketten och skickar informationen till områdeskontoret. Man överför informationen på pappren till en diskett genom att använda en programvara från Missionärsavdelningen. Detta elektroniska system gör det möjligt för avdelningen att behandla omkring 35 000 kallelser om året.

Disketten och en papperskopia av dina rekommendationer skickas sedan från ditt områdeskontor till Missionärsavdelningen i Salt

Lake City, där informationen på disketten laddas ner i Missionärsavdelningens datasystem. Om blanketterna är ofullständiga eller kommer mer än 90 dagar före det datum då du kan börja verka, kan de skickas tillbaka till din områdespresident tillsammans med instruktioner om att lämna in dem igen eller åtgärda några problem.

Sedan granskas dina hälso- och tandläkaruppgifter av en läkarkommitté för att säkerställa att de är fullständiga och för att bekräfta att du är fysiskt och känslomässigt förberedd att hantera påfrestningarna under en heltidsmission.

När dina rekommendationsblanketter har genomgått denna process är du redo att kallas.

Börja med en personlig intervju med din biskop eller grenspresident omkring fyra månader innan du kan åka.

Fyll i blanketterna själv. Var noggrann och ärlig, och bifoga ett foto av dig själv klädd och friserad enligt missionärsnormerna.

Boka tid hos din tandläkare och läkare så snart som möjligt så att det inte blir förseningar.

SÅ UTFÄRDAS DIN KALLELSE

Varje missionär kallas av Gud genom kyrkans president. Särskilda missionärskallelser utfärdas av medlemmar i de tolv apostlarnas kворum som fått detta i uppdrag och blivit bemyndigade till det av profeten.

Varje vecka träffas två till fyra medlemmar i de tolv apostlarnas kворum, beroende på antalet missionärer som ska kallas, i avskilda rum i kyrkans huvudkontor. Efter att ha knäböjt i bön och bätt om gudomlig vägledning, sätter sig var och en framför en dataskärm. På skärmen framträder, en efter en, varje blivande missionärs bild och personliga information, tillsammans med de aktuella behoven hos kyrkans missioner. Varje missionär tilldelas en särskild mission.

Äldste Thomas S Monson sade då han var medlem i de tolv apostlarnas kворum: "Detta vet jag – dessa heliga uppdrag ges med gudomlig inspiration" ("Herrens armé", *Nordstjärnan*, apr 1990, s 28).

MOTTA DIN KALLELSE

Efter det att du blivit kallad och tilldelad en mission, skickas snart brevet med din kallelse och paketet med missionsinformation till dig. Kallelseprocessen tar två till sex veckor, beroende på var du bor och om papperen fylldes i korrekt innan de skickades.

Två till sex veckor efter det att dina missionärspapper sänts in får du den spännande och andliga upplevelsen att öppna din kallelse.

Alla som har haft erfarenheten att öppna en missionskallelse känner till vilken spännande och andlig upplevelse det kan vara. När Joel Hiller från Taylorsville i Utah såg det vita kuvertet hans mor lagt på köksbordet, hoppade hans hjärta till och han kunde knappt vänta tills hans familj och två nära vänner hade samlats hemma hos honom några timmar senare.

Efter något som kändes som de längsta tre timmarna i Joels liv blev det stor uppståndelse när alla samlades tillsammans och pratade, skrattade och spekulerade. Men ett andligt lugn fyllde rummet när Joel öppnade kuvertet och högt började läsa profetens ord. "Käre äldste Miller, du kallas härmed att tjäna som missionär i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Joel beskriver det han upplevde när han fortsatte att läsa brevet: "Jag kände mig hedrad att kallas, och Anden bar genast vittne om att det här var rätt sak att göra och den rätta missionen för mig. Det var en erfarenhet man bara får en gång i livet." □

När blanketterna fyllts i
bestämmer du en tid med din
biskop eller grenspresident för
ännu en intervju.

Om du är redo för detta hänvisar
din biskop eller grenspresident
dig till din stavs- eller
missionspresident för en intervju.

När dina prästadömsledare
känner att du är redo skickas
din information till
Missionärsavdelningen i Salt Lake
City via ditt områdespresidentskap.

Förberedelser

Hur kan jag förbereda mig för att bli den bästa missionär jag kan bli?

Här följer några råd från nuvarande missionärer och från andra läsare:

- Be dagligen. Be din himmelske Fader hjälpa dig att förbereda dig.
- Herren behöver värdiga missionärer. Lev efter buden varje dag.
- Närvara vid och var uppmärksam under seminariet och institutet.
- Läs skrifterna dagligen, särskilt Mormons bok. Tillämpa Moronis löfte i Moroni 10:3–5.
- Lär dig att ta ansvar genom att hedra de kallelser eller ansvar du får (se L&F 88:80). Hemlärarbesök är till exempel ett utmärkt sätt att lära sig utveckla tillitsfulla relationer till andra.
- Gå till templet så ofta du kan.
- Tillbringa så mycket tid du kan med din familj – du kommer att sakna dem när du har åkt. Delta i familjeböner, hemaftnar och andra familjeaktiviteter.
- Öva på att undervisa din familj under familjens hemafton. Använd skrifterna och missionärslektionerna.
- Gå till kyrkan varje söndag och ta del av den anda som finns där.

- Ta emot din patriarkaliska välsignelse. Om du redan fått den, läs den då ofta.
- Öva dig på att lära känna människor och att vara vänlig.
- En mission är krävande, så träna för att vara i god fysisk kondition.
- Börja spara nu. Lägg undan pengar till missionen så ofta du kan.
- Arbeta med heltidsmissionärerna och missionsledaren i grenen eller församlingen.
- Undervisa tillsammans med mis-

sionärerna och iaktta dem när de ger lektionerna.

- Öva på att ge lektionerna till dina vänner.
- Var närvarande vid dopmöten i din församling eller gren.
- Dela med dig av ditt vittnesbörd vid varje tillfälle du får.
- Bjud in vänner som inte är medlemmar till kyrkan och till olika aktiviteter.
- Delta i en förberedelsekurs för blivande missionärer.
- Lär dig trosartiklarna utantill. □

TRYGGHET I ATT HÅLLA GUDOMLIGA FÖRBUND

När vi ingår och håller heliga förbund välsignas vi med kraft att stå emot motgångar och frestelser, och åtnjuter evangeliets fulla välsignelser. Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum lär: "Om vi . . . håller våra förbund, håller förbunden oss andligt trygga" ("Vinnen seger . . . lika som jag själv vunnit seger" *Nordstjärnan*, jul 1987, s 63).

VAD ÄR ETT FÖRBUND?

Ett förbund är ett heligt ömsesidigt avtal mellan Gud och en person eller en grupp människor. Gud sätter villkoren för sitt förbund. Om vi efterlever förbundets villkor, får vi de välsignelser han lovar dem som håller förbundet. Med ett kärleksfull band mellan oss, lovar han: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger" (L&F 82:10).

Alla vår himmelske Faders bud är baserade på förbund. Förbund upprättas genom frälsande förordningar som dopet, sakramentet och de upphöjande förordningarna som utförs i templet.

VILKA ÄR VÄLSIGNELSERNA SOM KOMMER AV ATT HÅLLA FÖRBUNDEN?

Med varje förbund som vi håller följer särskilda välsignelser. När vi till exempel

värdigt tar del av sakramentet och förnyar våra dopförbund, blir vi lovade att vi alltid kommer att ha Herrens Ande hos oss (se L&F 20:77, 79). De som håller villkoren i "det nya och eviga förbundet" i ett celestialt äktenskap, är lovade att "de skola passera änglarna och gudarna . . . till [sin] upphöjelse och härlighet i allt" (L&F 132:19).

När vi visar vår hängivenhet för Gud genom att lyda heliga förbund, välsignas vi med en skyddande kraft mot motståndaren. Särskilt under prövningens stund kan förbunden ge oss styrka. Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum förklarar: "Välsignelsen av att hålla förbund är den Helige Andens vägledning och en större förmåga att känna kärlek. Detta sker på grund av kraften i Jesu försoning till att förändra själva vår natur. . . . Ökad andlig kraft . . . kommer till dem som accepterar förbund och håller bud" ("Stå som vittnen om Gud", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 31).

EN PERSONLIG KONTAKT

En syster som inte kunde komma till kyrkan på grund av svåra hälsoproblem lärde sig hur underbart personliga Guds förbund är. På grund av dessa ovanliga omständigheter kom aronska prästadömsbärare, på uppdrag av biskopen, till hennes hem för att välsigna och dela ut sakramentet. Hon visste att de skulle komma, men hon väntade sig inte det utgjutande av Guds kärlek som hon kände när de knäböjde och välsignade brödet och vattnet – bara för henne. "Jag kommer aldrig att glömma när de höll fram sakramentsbrickan med en bit bröd och sedan en liten bägare med vatten. När jag tog de heliga emblemerna, kände jag en sådan personlig kontakt med min Frälsare. Jag visste att hans försoning verkligen gällde mig. Jag kände hans nåd och hans kärlek. På alla sätt blev jag uppfreskad och stärkt att klara av mina unika svårigheter."

Fullt medveten om våra mänskliga svagheter och personliga svårigheter gav vår himmelske Fader oss förbund för att trygga en säker väg för oss genom jordelivet. Ju flitigare vi håller våra förbund, desto mer finner vi andlig säkerhet i vår lydnad mot Herren. □

Missionärsarbete och försoningen

Äldste Jeffrey R Holland

i de tolv apostlarnas kворum

Vid ett tillfälle förkunnade profeten Joseph Smith att "allt . . . som tillhör vår religion, . . . endast [är] tillägg" till Jesu Kristi försoning.¹ På samma sätt och av samma anledning är varje sanning som en missionär eller medlem undervisar om enbart ett tillägg till alla tidsåldrars centrala budskap – att Jesus är Kristus, världens Frälsare och Återlösare.

Vårt grundläggande budskap är att Kristus offrade sin kropp, sitt blod och led svåra andliga kval för att sona Adam och Evas ursprungliga överträdelse i Edens lustgård, och även alla andras personliga synder som någonsin skulle leva på denna jord från Adams tid till tidens ände.

En del av dessa välsignelser är villkorlösa, som till exempel uppståndelsens gåva. Andra välsignelser har fasta villkor och kräver att vi följer buden, utför förordningar och lever som en Kristi lärjunge.

I båda fallen är evangeliets grundläggande budskap följande, från Mästarens egna läppar: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."² Därför är Kristi försoning, som gör det möjligt för oss att återvända till Fadern, det centrala budskapet, den avgörande grunden och den viktigaste trossatsen i den stora och eviga frälsningsplanen, som vi är kallade att undervisa om.

FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR DOP

Det är troligen ytterst få missionärer, om ens någon, som inte känner till vikten av denna trossats. Men jag har till min förvåning upptäckt att detta inte är något som genast kommer fram under en diskussion

om missionärsarbete.

Jag har till exempel frågat missionärer under zonkonferenser vad det är de vill att undersökarna ska göra som ett resultat av deras undervisning.

"Bli döpta!" ropar alla samtidigt.

"Ja", säger jag, "men vad måste hända innan dess?"

Nu blir de lite tveksamma. *Aha*, tänker de. *Det här är ett test. Det är ett test på den första lektionen.* "Läsa Mormons bok!" ropar någon. "Be!" ropar en äldste. "Gå till kyrkan!" säger en syster. "Ta emot alla lektionerna!" kommer en annan med.

"Tja, ni har nämnt nästan alla åtagandena i den första lektionen", säger jag, "men vad mer är det ni vill att era undersökare ska göra?"

"Bli döpta!" ropar de tillsammans en andra gång.

"Äldster och systrar", vädjar jag, "ni har redan talat med mig om dop, och jag frågar fortfarande!"

Nu är de *verkligen* förbryllade. *Det måste vara åtaganden från de andra lektionerna*, tänker de. "Leva efter visdomsordet!" säger någon. "Betala tionde!" ropar en annan. Och så fortsätter det.

Varje sanning som
en missionär eller
medlem undervisar om
är enbart ett tillägg
till alla tidsåldrars
centrala budskap –
att Jesus är Kristus.

Jag måste säga att missionärerna nästan aldrig nämner de två mest grundläggande sakerna vi vill att undersökare ska göra innan dopet: ha tro på Herren Jesus Kristus och omvända sig från sina synder. Ändå tror vi "att evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, [sedan] (3) nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva".³

En omvänd persons nya liv ska byggas på tro på Herren Jesus Kristus och hans återlösende offer – på en övertygelse om att han verkligen är Guds Son, att han lever i denna stund, att han ensam håller nyckeln till vår frälsning och upphöjelse. Denna tro ska åtföljas av sann omvändelse, en omvändelse som visar vår önskan att bli ren och förnyad, en omvändelse som tillåter oss att göra anspråk på alla försoningens välsignelser.

Sedan kommer dop till syndernas förlåtelse. Ja, dopet

gäller också medlemskap i kyrkan, men det var inte det som profeten Joseph Smith valde att betona i den trosartikeln. Han betonade att det var dop till syndernas förlåtelse – vilket åter riktar din och min, missionärens och undersökarens, uppmärksamhet på försoningen, på frälsningen, på gåvan som Kristus ger oss.

GÖRA FÖRSONINGEN TILL DET VÄSENTLIGA I MISSIONÄRSARBETET

Låt mig föreslå några saker som vi alla kan göra för att hålla Kristus och hans försoning i förgrunden i medlemmarnas och undersökarnas medvetande.

Uppmuntra på varje möjligt sätt andligare möten i kyrkan, särskilt sakramentsmötena. Undersökarna förtjänar att känna Anden på i stort sett samma sätt under sakramentsmötet som när de undervisas av missionärerna.

Hjälp undersökarna att vara beredda genom att

Den enda vägen till frälsning går genom Getsemane och vidare till Golgota. Den enda vägen till evigheten går genom honom – vägen, sanningen och livet.

FOTOILLUSTRATIONER STEVE BUNDERSON OCH EJJANAT ANGELTS; VÄNSTER: FOTOILLUSTRATION JOHN LUKE

Ett dopmöte
bör vara inriktat
på betydelsen av
denna förordning
och på Kristi
försoning, som blir
verksam genom
denna förordning.

förklara sakramentets förordning, som de kommer att närvara vid. Missionärerna skulle kunna läsa sakramentsbönerna som de står i skrifterna för undersökarna, återge några ord från olika favoritpsalmer som handlar om sakramentet, eller göra andra saker som kan hjälpa de nya besökarna att få en lärorik erfarenhet när de besöker ett sakramentsmöte.

Gör också på liknande sätt allt ni kan för att era dopmöten ska bli andliga erfarenheter som är inriktade på Kristus. En nyomvänd person förtjänar en helgad, noggrant planerad och andligt upplyftande stund. Bönerna, psalmerna och särskilt talen som ges, bör alla vara inriktade på betydelsen av denna förordning och på Kristi försoning, som blir verksam genom denna förordning. Missionärer, bli inte så förblindade av er önskan att registrera ett dop att ni glömmer vad detta dop representerar och vad det måste betyda för denna nya medlems liv.

Under hela undervisningstiden måste missionärerna bära vittne om Frälsaren och hans frälsningsgåva till oss. Naturligtvis bör ni regelbundet vittna om principerna ni undervisar om, men det är särskilt viktigt att ni bär vittne om denna centrala trossats i vår himmelske Faders plan.

Man bär vittnesbörd av flera olika skäl. Ett av dem är att när ni förkunnar sanningen, kommer den att orsaka en genklang, ett undermedvetet minne hos undersökarna, att de har hört denna sanning tidigare – och naturligtvis har de det. En missionärs vittnesbörd framkallar ett stort arv av vittnesbörd som har sitt ursprung i råden i himlen förrän världen var till. Där, på en tidigare plats, hörde samma människor samma plan förklarad och fick kunskap om det som Jesus Kristus skulle göra för deras frälsning.

Faktum är att undersökarna inte bara hör vårt vittnesbörd om Kristus, utan de hör också ekot av andra,

tidigare vittnesbörd, inklusive sitt eget vittnesbörd om honom, för de var på de trofastas sida som höll sitt första tillstånd och förtjänade rätten till ett andra tillstånd. Vi måste alltid komma ihåg att dessa undersökare var några av de tappra andar som en gång besegrade Satan genom kraften i sitt vittnesbörd om Kristus!⁴

När du bär vittne om ”Jesus Kristus, den korsfäste Kristus”, för att använda Paulus uttryck, framkallar du Gud Faderns och den Helige Andens kraft. Frälsaren själv lärde:

”Den som tror på mig tror även på Fadern. För honom [undersökaren] skall Fadern vittna om mig, ty han skall besöka honom [undersökaren] med eld och med den Helige Anden.

Sålunda skall Fadern vittna om mig, och den Helige Anden skall vittna för honom [undersökaren] om Fadern och mig, ty Fadern och jag och den Helige Anden äro ett . . .

Detta är min lära, och den som bygger därpå bygger på min klippa, och helvetets portar skola icke bliva dem övermäktiga.”⁶

Varför bör vi alltså ständigt och kraftfullt vittna om Kristus? Därför att när vi gör det blir vårt vittnesbörd en del av det gudomliga vittnesbörd som frambärs av Gud Fadern och den Helige Anden, ett vittnesbörd som bärs på eldens vingar till undersökarnas hjärtan. Ett sådant gudomligt vittnesbörd om Kristus är klippan på vilken varje nyomvänd måste bygga. Det är endast vittnesbördet om den frälsande Smorde, den Segerrike, som kommer att besegra helvetets portar.

Studera skrifterna pliktstroget och bekanta er med de avsnitt som undervisar och vittnar om Kristi försoning. Ingenting kommer att påverka ert hjärta och er själ som de sanningar som jag nu talat om.

Jag vill särskilt be heltids- och medlemsmissionärer- na att studera och undervisa om Kristi återlösning ur

**Mormons bok
var det första,
och är fortfarande
det viktigaste,
missionärsredska-
pet i denna
tidsutdelning.**

Mormons bok. Jag är mycket partisk när jag säger detta eftersom det var på min egen mission som jag lärde mig att älska Mormons bok och Guds Sons storhet som uppenbaras i den. Med sin ojämförliga inriktning på världens Frälsare, är Mormon bok bokstavligen ett nytt vittne eller "ännu ett testamente" om Jesus Kristus, som förkunnar för alla att "såsom du är fallen . . . kan [du genom Guds Sons försoning] bli återlöst, och hela människosläktet, ja, så många som vilja".⁷

VITNESBÖRD FRÅN PROFETER I MORMONS BOK

Reflektera över följande ord från Nephi tidigt i hans verksamhet:

"För sin ogudaktighets skull kommer världen att akta honom för intet. Därför skola de gissla honom, och han skall lida det med tålmod, de skola slå honom, och han skall tåligt lida, ja, de skola bespotta honom, och han tager det med tålmod till följd av sin ömma kärlek och långmodighet emot människornas barn.

Våra fäders Gud . . . ja, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud överlämnar sig . . . som en människa uti onda människors händer, för att såsom Zenock säger upplyftas, bli va korsfäst såsom Neum säger, och bli lagd i en grav som Zenos säger . . .

Allt detta måste förvisso ske, säger profeten Zenos. Och jordens klippor skola rämna, och till följd av jordens jämmer skola många konungar på öarna i havet, påverkade av Guds Ande, utropa: Naturens Gud lider!"⁸

Eller dessa ord från Nephis beaktansvärda bror Jakob, som gav en *två dagar* lång predikan om fallet och försoningen!

"O, hur stor är icke vår Guds godhet, som bereder en väg för att undfly detta hemska vidunders grepp, ja, det vidundret, död och helvete, vilket jag kallar kroppens och även andens död . . .

Han kommer in i världen på det han må frälsa alla människor, om de vilja hörsamma hans röst, ty se, han

lider alla människors smärtor, ja, varje levande skapelses smärtor, både män, kvinnor och barn, som tillhöra Adams ätt.

Han lider detta, på det att uppståndelsen måtte komma till alla människor . . .

Han befaller alla människor att omvända sig och bli döpta i hans namn, med

fullkomlig tro på Israels Helige, annars kunna de ej bli va frälsta i Guds rike."⁹

Eller, som ett sista exempel, dessa ord från den store patriarken Lehi:

"Därför kommer återlösningen i och genom den helige Messias . . .

Se, han offrar sig, ett offer för synd för att fullborda lagen för alla dem som hava ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande, och för ingen annan kan lagen fullbordas.

Huru viktigt är det därför icke att kungöra dessa sanningar för jordens invånare, på det de må veta, att intet kött kan bo i Guds närhet utom genom den helige Messias' förtjänster, barmhärtighet och nåd – hans, som nedlägger sitt köttsliga liv och återtager det genom Andens kraft, på det han, den förste att uppstå, må kunna åvägabringa de dödas uppståndelse.

Därför är han förstlingen, tillhörande Gud, emedan han skall vara medlaren för alla människors barn, och de som tro på honom, skola bli va frälsta."¹⁰

Naturligtvis inser ni att dessa exempel är vittnesbörd från endast de första sidorna av Mormons bok. Kanske är detta nog för att ge er en känsla för det angelägna, gripande temat som genomsyrar hela denna heliga uppteckning. Mormons bok var det första, och är fortfarande det viktigaste, missionärsredskapet i denna tidsutdelning.

Jag vittnar för er att vi kommer att förändra liv, inklusive vårt eget, om vi undervisar om försoningen med hjälp av Mormons bok och naturligtvis också från alla de andra skrifterna.

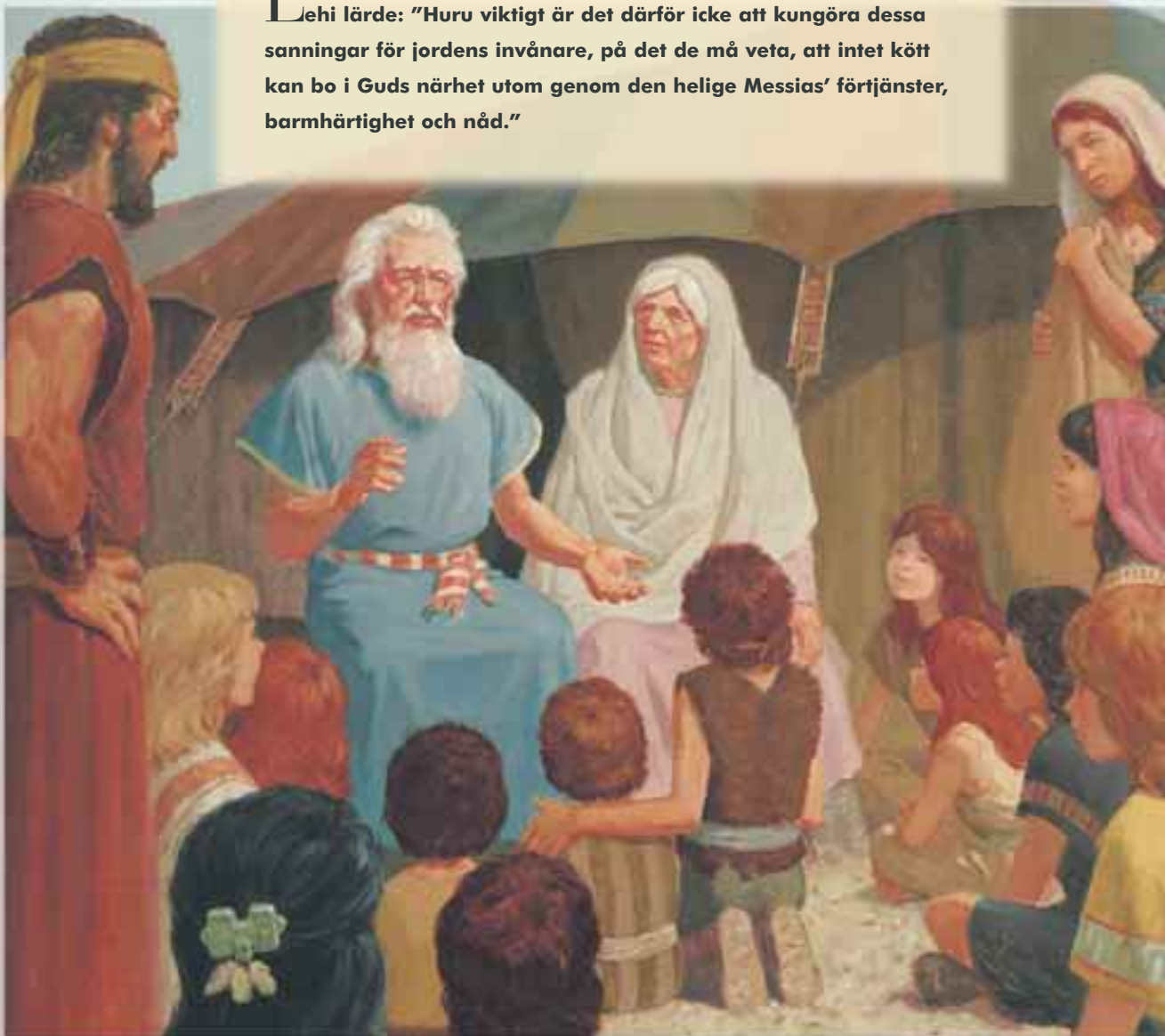
FÖRSONINGEN OCH MISSIONÄREN

Alla som utför någon form av missionärsarbete kommer att få anledning att fråga: Varför är det så svårt? Varför kan inte vår framgång ske snabbare? Varför blir inte fler människor medlemmar i kyrkan? Varför kan inte missionärsarbetets enda fara vara risken för lunginflammation

på grund av att man står genomvåt i dopfunten dag och natt?

Jag har tänkt mycket på detta. Jag lägger fram detta som min personliga åsikt. Jag är övertygad om att missionärsarbete inte är lätt eftersom *frälsning inte är en lättköpt erfarenhet*. Frälsning har *aldrig* varit lätt. Vi är Jesu Kristi Kyrka,

Lehi lärde: "Huru viktigt är det därför icke att kungöra dessa sanningar för jordens invånare, på det de må veta, att intet kött kan bo i Guds närhet utom genom den helige Messias' förtjänster, barmhärtighet och nåd."

Jag vittnar för
er att vi kommer
att förändra liv,
inklusive vårt eget,
om vi undervisar
om försoningen
med hjälp av
Mormons bok

detta är sanningen, och han är vårt stora och eviga överhuvud. Hur kan vi tro att det ska vara lätt för oss när det aldrig någonsin var lätt för honom? Det verkar som om missionärer och missionsledare måste tillbringa åtminstone några stunder i Getsemane. Missionärer och missionsledare måste ta åtminstone ett eller två steg mot Golgotas höjd.

Var snäll och missförstå mig inte. Jag talar inte om att ens komma i närheten av det Kristus upplevde. Det skulle vara arrogant och hädiskt. Men jag tror att missionärer och undersökare, för att komma till sanningen, för att komma till frälsningen, för att förstå något om priset som betalats, måste betala en symbolisk summa av samma pris.

Det är därför som jag inte tror det någonsin varit lätt att missionera, eller att omvända sig, eller att fortsätta vara aktiv, eller att fortsätta vara trofast. Jag tror att det är meningen att det ska kräva en viss ansträngning, något som kommer från djupet av vår själ.

Om han kunde stiga fram i natten, knäböja, falla ner på sitt ansikte, blöda från varje por och utropa: "Abba! Fader (pappa)! låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt"¹¹, är det inte konstigt att frälsning inte är lätt för oss. Om du undrar om det inte finns ett lättare sätt, bör du komma ihåg att du inte är den första som frågar det. Någon mycket större och mycket förnämare frågade för länge sedan om det inte fanns ett lättare sätt.

När ni kämpar, när ni avvisas, när ni bespottas och kastas ut, sällskapar ni med det bästa liv denna världen någonsin känt till, det enda rena och perfekta liv som någonsin levts. Ni har orsak att stå rak i ryggen och vara tacksamma för att den levande Gudens levande Son känner till alla dina sorger och bedrävelser. Den enda vägen till frälsning går genom Getsemane och vidare till Golgota. Den enda vägen till evigheten går genom honom – vägen, sanningen och livet.

Jag vittnar om att den levande Guden är vår evige Fader och att Jesus Kristus är hans levande och enfödde

Son i köttet. Jag vittnar om att denne Jesus, som mördades och hängde på en träpåle¹², lever. Evangeliets hela seger ligger i att han lever, och tack vare att han gör det, kommer också vi att göra det.

På uppståndelsens första söndag, trodde Maria från Magdala först att hon såg en trädgårdsmästare. Nå, det gjorde hon – träd-

gårdsmästaren som planterade Eden och som uthärdade Getsemane. Trädgårdsmästaren som gav oss livets träd.

Jag förkunnar att han är världens Frälsare. Jag vet att vi lyfts upp till liv för att han upplyftes till döden. Jag vittnar om att han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, att han var en sorgernas man och med bedrävelse förtrogen, eftersom han tog allas våra överträdelser på sina axlar.¹³

Jag bär vittne om att han kom från Gud, som en Gud, för att läka dem som har ett förkrossat hjärta, torka tårarna ur varje öga, predika frihet för de fångna och befrielse för de bundna.¹⁴ Jag försäkrar er att på grund av ert trofasta gensvar på kallet att sprida evangeliet, kommer han att läka era förkrossade hjärtan, torka era tårar, och befria er och era familjer. Detta är mitt missionärslofte till er och ert missionärsbudskap till världen. □

Från ett tal vid missionärsskolan i Provo i Utah den 20 juni 2000.

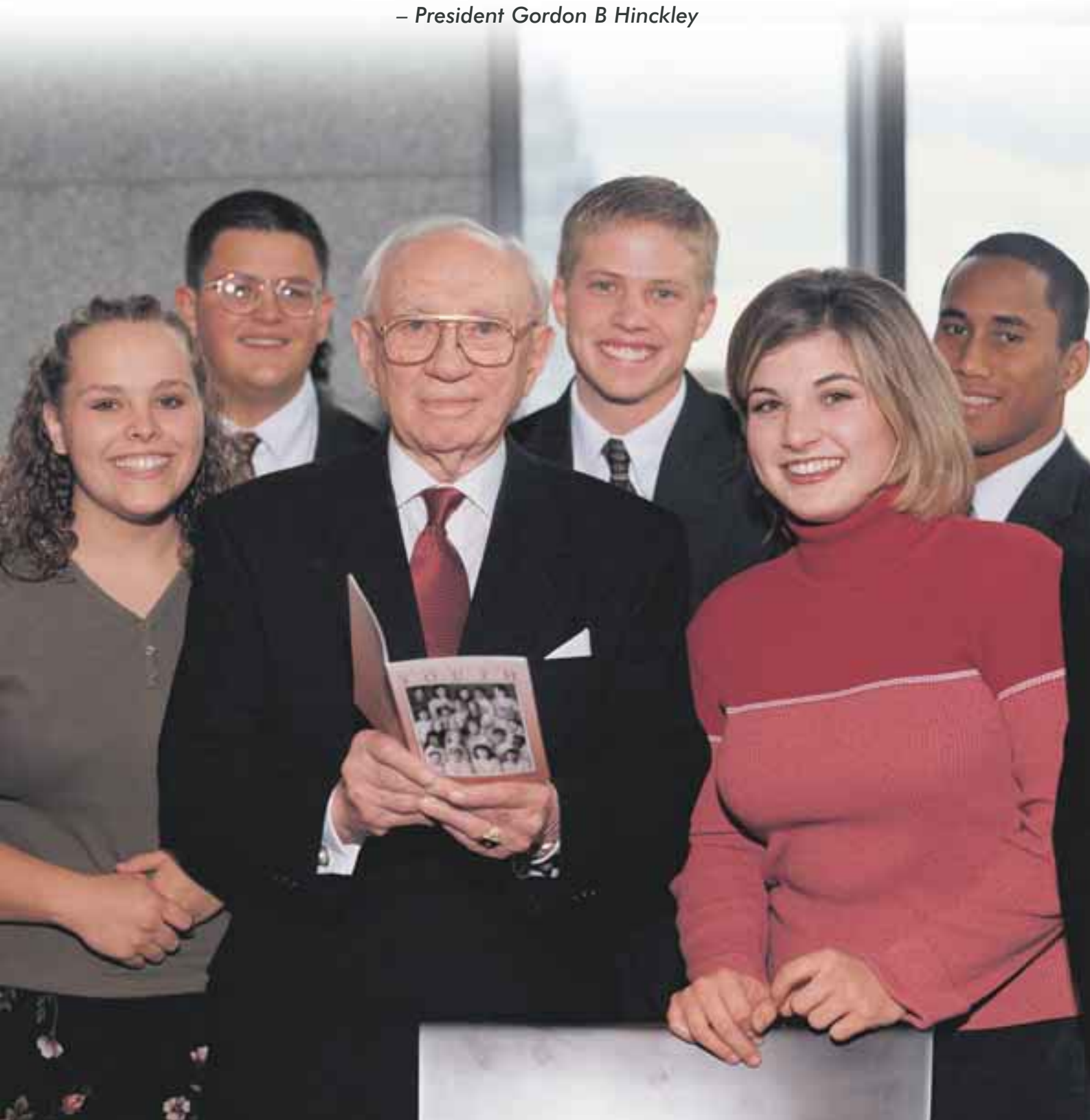
SLUTNOTER

1. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, utvalda av Joseph Fielding Smith (1958), s 105.
2. Johannes 14:6.
3. Trosartikel 4; kursivering tillagd.
4. Se *Uppenbarelseboken* 12:10–11.
5. Första Korintherbrevet 2:2.
6. Tredje Nephi 11:35–36, 39; kursivering tillagd.
7. Moses 5:9.
8. Första Nephi 19:9–10, 12.
9. Andra Nephi 9:10, 21–23.
10. Andra Nephi 2:6–9; kursivering tillagd.
11. Se Markus 14:36.
12. Se *Apostlagärningarna* 5:30.
13. Se Jesaja 53; Mosiah 14.
14. Se Jesaja 61:1–3.

VAR DITT BÄSTA JAG

*Var tacksamma, var skärpta, var rena, var trogna,
var ödmjuka, var bedjande*

– President Gordon B Hinckley

Det viktigaste steget

F David Stanley

före detta tempelpresident i templet i Bountiful i Utah
och före detta medlem i de sjuttios andra kvorum

Ingen förberedelse för din mission, eller för ditt liv, är viktigare än den som sker i templet.

Det var torsdag, och precis som hundratals andra i kyrkan, väntade Jim och Alex ivrigt på att posten skulle komma. Pappren med deras missionärsrekommendation hade skickats in flera veckor tidigare, och idag kunde vara dagen då deras kallelser skulle komma.

Jim arbetade på snabbköpet och Alex arbetade för en byggmästare. Båda hade fått sina mödrar att lova att om ett stort vitt kuvert skulle komma från kyrkans huvudkontor, så skulle de inte öppna det. De hade båda svårt att koncentrera sig på jobbet den dagen. Jim packade nästan ner badtvål bland de färska grönsakerna, och Alex kapade ett par bräder för korta.

De stora vita kuverten kom. Och de båda unga männen skyndade sig hem från arbetet vid dagens slut. Med sina familjer omkring sig öppnade de sin efterlängtnade kallelse att tjäna. Förväntningen ersattes av glädje och tårar av tacksamhet. De unga männen kände båda två att Herren hade talat, och de var redo att acceptera kallelsen.

När den första uppståndelsen lagt sig, började nästa förberedelsefas.

Båda familjerna gjorde detaljerade listor: Fastställa den sista arbetsdagen, köpa kläder och resväskor, förbereda för sakramentsmötet, hålla en familjesammankomst, och – ja visst ja – gå till templet. Tråkigt nog värderade bara en av familjerna tempelupplevelsen som den viktigaste händelsen i sin sons liv, och gav upplevelsen den betoning som den förtjänar.

TEMPLET ÄR DET CENTRALA

Om tempelbesöket ska vara den största välsignelsen under din mission och ditt liv som den är avsedd att vara, måste den vara mer än endast en punkt på en lista av saker som behöver göras innan du går ut på missionsfältet. President Howard W Hunter (1907–1995) sade: "Det finns sannerligen inget arbete som motsvarar det som utförs i templet" ("We Have a Work to Do", *Ensign*, mar 1995, s 65). Han sade också: "Låt oss förbereda varje missionär att komma till templet värdigt och göra detta till en ännu större höjdpunkt än erhållandet av missionskallelsen" ("Ett tempelmotiverat folk", *Nordstjärnan*, maj 1995, s 6). Och president Gordon B Hinckley har sagt: "[Templen], och förordningarna som utförs däri, representerar det slutgiltiga i vår dyrkan"

("Om missioner, tempel och förvaltare", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56). Endast i templet ges livets krönande välsignelser till en person. Endast i templet kan prästadömet fullhet förverkligas. Själva kärnan av allt vi gör i kyrkan har med templet att göra.

BEGÅVAD MED KRAFT

Begåvningen som är en gåva från Gud ger dig rätten att beväpnas "med kraft från höjden" (L&F 38:32), vilket är Jesu Kristi kraft. Lycksalighetsplanen du kommer att undervisa om på missionsfältet läggs fram i templet på ett mycket heligt och uttömmande sätt. Du kommer att ingå förbund att inte utanför templet tala om de heliga förordningar och förbund du kommer att ingå. Men när du håller de förbund du ingick i templet, kommer eviga välsignelser att åtfölja dig på missionsfältet och vara med dig under resten av ditt liv.

FÖRBEREDA SIG FÖR TEMPLET

En mycket viktig förberedelse inför templet är att studera och söka förstå de lärosatser om templet som finns i de heliga skrifterna.

När du begrundar djupet i dessa lärosatser, be då om att kunna förstå vikten av de eviga förbund du

kommer att ingå i templet. Be om att få förmågan att lyssna med anden. Det skulle vara lämpligt, om det finns ett tempel i närheten, att delta i dop för de döda innan du mottar din egen begåvning.

Kom ihåg att när du går in i detta heliga "Herrens berg" (se Jesaja 2:3), är din personliga värdighet det viktigaste. Värdighet att inträda i templet är i hög grad värdighet att inträda på missionsfältet och vice versa. Var snäll och försök inte dölja personliga överträdelser eller synder. Om du gör det kommer det inte att kännas rätt när du ingår dessa heliga förbund. Som missionär kommer du att utvecklas eller irra omkring beroende på din värdighet.

När du intervjuas för din första tempelrekommendation, kommer din biskop eller grenspresident att tala med dig och ställa ett antal frågor till dig. Du kan be honom förklara avsikten och meningen med dessa frågor om värdighet redan före din egentliga intervju.

Församlingar och grenar – och stavar och distrikt – har förberedande tempelundervisning för dem som ska besöka templet för första gången. Du bör definitivt dra nytta av möjligheten att delta.

TEMPELUPPLEVELSEN

Vad bör du vänta dig när du besöker templet för första gången? Du kommer att finna en anda av frid, stillhet och vörndnad som inte finns någon annanstans på jordens yta.

Vänliga, hjälpsamma tempeltjänare möter dig och vägleder dig för varje steg du tar. Dessutom får du ha med dig en personlig ledsagare. Det kan vara en släkting eller nära vän – en far för bröder eller en mor för systar när så är möjligt.

Du kan bidra till vörndnaden som finns i templet genom att själv vara vörndnadsfull. Samspråk med andra bör ske med en "tempelröst". Du kommer att veta vad det är när du går in i templet.

När din rekommendation har kontrollerats och behandlats av tempeltjänare, kommer du att gå in i omklädningsrummet och förbereda dig för förordningarna tvagning och smörjelse (se L&F 124:39). Efter dessa heliga förberedande förordningar får du instruktioner av en medlem i tempelpresidentskapet eller av tempelvärdinnan eller en av hennes assistenter. Du kan vänta dig en atmosfär av lärdom (se L&F 109:8).

Sedan kommer du att visas till ett begåvningsrum där du får helig undervisning och ingår förbund. De eviga förbund du ingår kommer att förändra ditt liv för alltid. Den djupa betydelsen av vad dessa förbund innebär kommer inte att vara en överraskning för dig om du har studerat skrifterna. Förbunden är en förlängning av det som förväntas av varje medlem som har

blivit döpt och mottagit den Helige Andens gåva. Men mottagandet av dessa förbund i det heliga templet ger dig ett större ansvar, tillsammans med evighetens största välsignelser som utlovas som svar på din trofasthet.

Ett åtagande att bära det heliga prästadömet klädnad under resten av ditt liv är en del av förloppet. Klädnaden hjälper dig att komma ihåg vikten av de heliga förbund du ingår och kommer att vara ett beskydd för dig mot det onda.

När begåvningsförordningen är slut kommer du att gå in i templets celestiala rum och njuta av dess vördnadsfulla helighet. Där möter du dina kära som följde dig genom templet. Detta är en tid och plats för heliga samtal, tyst begrundan, överväganden och dyrkan.

TEMPLET GER STYRKA

Du får styrka genom att gå till templet för din egen begåvning. Du kommer att känna det direkt om du förbereder dig för denna stora välsignelse. Denna styrka kan bevaras och ökas före din mission och under ditt liv genom att du går till templet regelbundet. En djupare mening i vår himmelske Faders lycksalighetsplan kommer att börja visa sig när du tar på dig viktiga förbund. Det är som Alma beskriver: "Edert förstånd börjar bli upplyst och edra sinnen börja utvidgas" (Alma 32:34). Alma säger också: "Det har börjat att bli mig välbehagligt" (Alma 32:28).

När du börjar studera, lära dig och undervisa missionärslektionerna, kommer du genast att känna harmonin i de heliga förbund du ingår i templet. Detta kommer att stärka din tro och ditt vittnesbörd ytterligare. Kraften du kan känna genom att besöka templet regelbundet visar sig i ett starkare vittnesbörd om Frälsaren och om hans försoningsoffer. Alla förbund du ingår i templet är inriktade på vår himmelske Fader och hans son Jesus Kristus. Lydnad mot dessa förbund kommer att föra med sig många välsignelser, inte endast under din mission utan under hela ditt liv. Gå in i templet med en ödmjuk önskan att bättre förstå vår himmelske Faders vilja för dig. Denna ödmjukhet gör att du känner den Helige Anden, som förstärker din önskan och ditt åtagande att leva ett rättfärdigt liv. Svar på livets utmaningar finns för var och en av oss i Herrens heliga tempel.

Livets och evighetens största välsignelser och prästadömet fullhet kan endast uppnås i Herrens tempel. När du gör tempelupplevelsen till mer än bara ännu en punkt på en lista, kommer en kraft att flöda in i ditt liv som inte kan komma på något annat sätt. Du kommer att bli ett bättre redskap i Herrens hand när du utför hans verk. Och när du arbetar för att föra andra till Kristus, kommer du att finna att du själv är på en kurs som slutligen för dig tillbaka till Faderns och Sonens närhet. □

Följande skriftställen kan hjälpa dig när du förbereder dig att gå till templet för första gången – och alla gånger därefter.

Gudaktighetens kraft
L&F 84:20

Kraft från höjden
L&F 95:8–9

En plats för undervisning
L&F 97:10–17

Offer
L&F 109:5

En helig plats
L&F 109:13

Mottaga allt som är nödvändigt
L&F 109:15

Guds hus
L&F 109:16

Renhet
L&F 109:20

Frälsaren visar sig i templet i Kirtland
L&F 110

Tvagningar och smörjelser
L&F 124:37–42

Förbund
L&F 132:7–14

PÅ MISSIONÄRSSKOLAN

Marvin K Gardner

Oavsett om du har varit medlem i kyrkan i hela ditt liv, eller under endast ett år, kan missionärsskolan hjälpa dig att förbereda dig att tjäna som missionär.

Han föddes i ett litet tegelhus med halmtak i Chojoló, en avlägsen bergsby i södra Mexico. När han var 15 år och lyssnade på missionärerna behövde någon översätta deras spanska till hans modersmål tzotzil. Han studerade utvalda delar av Mormons bok på tzotzil, döptes, och försökte dela med sig av evangeliet till sina föräldrar. De döptes fyra år senare.

Manuel Solís Ruiz verkade som primärlärare och grenskamrer. När en

missionär uppmuntrade honom att gå på heltidsmission, förklarade Manuel varför han inte kunde gå. "Jag varken talar eller förstår spanska – bara tzotzil", sade han. "Och vi har inga pengar. Jag behövde lämna skolan som pojke för att arbeta på fälten för att försörja mina gamla föräldrar. De är beroende av mig."

Men Manuel ville tjäna som missionär och han fann modet att tala med missionspresidenten. När missionspresidenten och andra lokala

ledare såg renheten i Manuels hjärta, gjorde de det möjligt för honom att tjäna som missionär.

"Nu är jag på missionärsskolan i México City!" säger 21-årige Manuel, som har kallats till Mexicomissionen México City Syd. "Det var tråkigt att lämna mina föräldrar, men de kommer att ha det bra. Herren ger mig förtroende och styrka. Jag lär mig Jesu Kristi evangelium och jag har fått många vänner här på missionärsskolan som hjälper mig."

Äldste Solís får en livsförändrande

erfarenhet på missionärsskolan som hjälper honom förbereda sig för sin mission och också för sitt liv. Missionärer på olika missionärsskolor över hela världen får liknande erfarenheter.

VAD ÄR AVSIKTEN MED MISSIONÄRSSKOLAN?

Alla missionärsskolor har samma syfte som uttrycks så här:

Under den Helige Andens inflytande och i en atmosfär av kärlek, tillit och respekt, hjälper undervisningen

på missionärsskolan missionärer att närma sig Gud och utveckla en större omvändelsekraft. På missionärsskolan kommer varje missionär att:

- *Lära sig och uppskatta evangeliets lärosatser och utveckla kristuslika egenskaper.*
- *Lära sig att undervisa med Andens kraft för att hjälpa andra tro på Kristus, omvända sig, bli döpta, motta den Helige Anden och uthärda intill änden.*
- *Söka tungomålsgåvan och kunna tala missionens språk.*

Förutom andlig näring i överflöd, sörjer missionärsskolan också för allsidig kost. Längst till vänster: Vid missionärsskolan i Provo. Vänster: Vid missionärsskolan i Mexico.

HUR MÅNGA MISSIONÄRSSKOLOR FINNS DET?

Det finns 15 missionärsskolor över hela världen – i Argentina, Brasilien, Chile, Colombia, Dominikanska republiken, England, Guatemala, Japan, Korea, Mexico, Nya Zeeland, Peru, Filippinerna, Spanien och Provo i Utah, USA.

VILKEN MISSIONÄRSSKOLA KOMMER JAG ATT ÅKA TILL?

När du får din kallelse får du veta vilken missionärsskola du ska till. I de flesta fall kommer du att tränas av infödda lärare, umgås med infödda missionärer, undervisa tillsammans med missionärer som verkar i området och ha personliga erfarenheter av människorna och kulturen i området. Många kommer inte att behöva lära sig ett språk, och de kommer att vara på missionärsskolan i omkring tre veckor. Om du behöver språkundervisning kommer du att vara där i omkring åtta veckor.

Vilken missionärsskola du än är på, kommer du att känna Anden när du umgås med missionärer från

många platser. Syster Ana Victoria Ordoñez Requena från Guatemala, är till exempel på missionärsskolan i Argentina, har en kamrat som är från Chile, och förbereder sig för att verka i Uruguay. ”Jag kunde känna Anden från den stund jag kom”, säger hon. ”Mitt vittnesbörd växer hela tiden.”

VAD KOMMER JAG ATT GÖRA PÅ MISSIONÄRSSKOLAN?

Du kommer att ha en kamrat, en rektor och återvända missionärer som dina lärare. Du får studera kyrkans lärosatser. Du får lära dig hur man undervisar med Anden – och särskilt hur man använder Mormons bok och andra skrifter i undervisningen. Du får lära dig hur man ger missionslektionerna. Om så är nödvändigt får du språkundervisning. Du får besöka templet. Generalauktoriteter och områdesauktoriteter kommer att tala till dig under särskilda möten – personligen eller via satellit eller video. Du får lära dig hur en heltidsmissionär uppför sig och vilka regler och rutiner som finns. Det kommer att finnas tid till att

motionera, sjunga i kör, äta, tvätta och skriva brev.

Genom allt detta lär du dig att bli en ambassadör för Herren Jesus Kristus. Du kommer att påbörja ditt arbete i missionsfältet med självförtroende och ödmjukhet, med tro och tillförsikt och med en säker grund av evangeliekunskap, undervisningsförmåga, språkförmåga och kulturmedvetenhet.

VAD SÄGER ANDRA MISSIONÄRER OM MISSIONÄRSSKOLAN?

Kan fortfarande inte tro det. Äldste Edgar Eleuterio Quispe Pérez från Bolivia, på missionärsskolan i Peru: ”Jag kan fortfarande inte tro det – jag är verkligen här på missionärsskolan och jag bär på en missionsbricka!”

Känner mig som hemma. Äldste William Samuel Lolani Meredith från västra Samoa, på missionärsskolan i Nya Zeeland: ”Jag var nervös i början, men nu känner jag mig som hemma.”

Bland dem som är kallade att tjäna. Äldste Choi Byung-Yong från Korea,

Den fysiska träningen är ett avbrott från timmar av intensiva studier. Nedan: Vid missionärsskolan i Dominikanska republiken. Höger: Vid missionärsskolan i Mexico.

på missionärsskolan i Korea: "Jag blev överförtjust när jag såg filmen *Called to Serve* (Kallad att tjäna). Den hjälpte mig inse att jag är en av 60 000 missionärer som tjänar Herren!"

KOMMER JAG ATT TYCKA OM MIN KAMRAT?

En vän. Äldste Joseph Thomas Miller från Utah i USA, på missionärsskolan i Spanien: "Jag hade aldrig studerat spanska, men min kamrat hade studerat det under sex år. Han har hjälpt mig så mycket med språket, evangeliet och många andra saker. Han har varit mer än en kamrat; han har varit en vän." Hans kamrat, äldste Samuel David Norton från England, säger att det är ömsesidigt: "Äldste Miller är otrolig. Det som jag lärt mig om ödmjukhet och flit av honom har verkligen hjälpt mig."

Har tålamod med mig. Äldste Esteban José Ventura från Uruguay, på missionärsskolan i Argentina:

"Min kamrat har hjälpt mig förstå hur man visar kärlek till andra. Han har tålamod med mig och har hjälpt mig att lära mig lektionerna."

Tänka på andra först. Syster Yulia Vladimirovna Mikhaleva från Ryssland, på missionärsskolan i Provo: "Det är inte lätt att vara med en annan person 24 timmar om dygnet. Vi lär oss att tänka på andra först och sedan på oss själva."

Andens språk. Syster Kimberly Monika Johnson från Tyskland, på missionärsskolan i England: "Jag är tacksam för min kamrat, syster Iva Petkova från Bulgarien. I vår grupp med tolv systrar är åtta nationer representerade. Jag har lärt mig att älska varje syster. Trots att vi har haft språkproblem, har det varit möjligt för oss att kommunicera med varandra genom Andens universella språk. Jag har fyllts av Anden varje gång jag hört dem be på sitt modersmål och när de bett enkla böner på engelska."

Enade i vår sak. Syster Jana Hedrlinova från Tjeckien, på missionärsskolan i Provo: "Det finns många människor här från olika länder och olika kulturer, och Anden är stark bland oss. Vi är enade i vår sak."

KOMMER JAG ATT KLARA AV DET?

Svårt i början. Äldste José Luis Aguilar från Peru, på missionärsskolan i Peru: "De två saker jag tycker bäst om på missionärsskolan är maten och den underbara Anden jag känner här. Det svåraste är att det är så strikta regler. Vi måste alltid vara i tid, det är mycket att lära sig, och det finns inte mycket tid till vila. Det var svårt att vänja sig först – men det är OK nu."

Svårt att stiga upp tidigt. Äldste Oscar Ignacio Pérez Aguilera från Chile, på missionärsskolan i Peru: "Det har varit svårt för mig att stiga upp tidigt och gå till sängs tidigt, men jag vet att reglerna finns till för att hjälpa oss bli ansvarsfulla och framgångsrika."

Övervinna hemlängtan. Äldste Cristhian Rolando Escalante Romero från Ecuador, på missionärsskolan i Guatemala: "Eftersom jag är så långt

Under tiden de är på missionärsskolan har missionärerna möjlighet att gå till templet. Vänster: Vid templet i Madrid i Spanien.

hemifrån, tar det lång tid innan brev kommer fram. Men min kamrat stärker mig genom att vara vid min sida. Rektorn för missionärsskolan ger mig råd som om jag var ett av hans barnbarn. Jag älskar honom så mycket. Och Jesus Kristus ger mig näring.”

På min sida. Äldste Cory Lignell från Utah i USA, på missionärsskolan i Dominikanska republiken: ”Jag vet att Gud är på min sida och att mina vänner och min familj ber för mig.”

Kristi kärlek. Äldste José Carlos Pérez Zubieta från Bolivia, på missionärsskolan i Peru: ”Jag vill lära mig alla vanor och regler som hjälper mig att bli en framgångsrik missionär. På missionärsskolan känner jag Kristi kärlek. Jag känner mig mycket nära honom.”

KAN JAG VERKLIGEN LÄRA MIG ETT NYTT SPRÅK OCH EN NY KULTUR?

Liknar ingen annan språkskola i världen. Äldste Wojtek Krzysztof Baszczyk från Polen, på missionärsskolan i Provo: ”Det finns ingen annan språkskola i världen där människor kan lära sig ett språk så väl på så kort tid. Jag tror att det beror på

att vi undervisas genom den Helige Andens inflytande. Innan jag kom hit hade jag studerat engelska i fem år i skolan, men en brasiliansk äldste som sitter bredvid mig hade aldrig studerat engelska tidigare. Han talar lika bra som jag efter att ha varit på missionärsskolan i bara en månad!”

Fördjupa sig i kulturen. Äldste Daniel Bokovoy från Kalifornien i USA, på missionärsskolan i Brasilien: ”Något av det viktigaste när man lär sig ett nytt språk är att fördjupa sig i kulturen där språket talas. Vi får många möjligheter här att gå ut på stan och träffa stadsborna. Vi får också möjlighet att skriftona med lokala heltidsmissionärer. Vi får verkliga erfarenheter av missionsarbete.”

HUR SER LEKTIONERNA OCH MÖTENA UT?

Lärare inger förtroende. Syster Lizbeth Adriana Martínez Hernández från Mexico, på missionärsskolan i Mexico: ”Mina lärare har gett mig tron på att om jag arbetar hårt, kommer jag att kunna utföra det Herren förväntar sig av mig.”

Förstå försoningen. Syster Bayelita Carmen Ituza Casa från Peru, på missionärsskolan i Peru: ”Vi fick i uppgift i min klass att göra en sammanfattning som förklarade försoningen. Men jag hade aldrig riktigt förstått försoningen, så jag kunde inte göra det – och jag var inte den enda. När våra sammanfattningar skulle lämnas in, hjälpte våra lärare oss. Jag förstod att vi var viktigare än uppgiften. Vi studerade L&F 19:16–19, och jag kunde förstå den stora kärlek Jesus Kristus har för oss.”

Att vara med rektorn för missionärsskolan. Äldste Tomomi Hara från Japan, på missionärsskolan i Japan: ”En av de största välsignelserna är att få vara med vår underbara rektor och hans hustru. Jag känner alltid Anden när jag är tillsammans med dem.”

Lyssna till generalauktoriteter. Äldste Ricardo Andrés Ibáñez Fuente-mavida från Chile, på missionärsskolan i Peru: ”När vi såg videon *Särskilda vittnen om Kristus*, blev jag särskilt rörd av vittnesbördet president Gordon B Hinckley bar i den heliga lunden. Jag kände en stor glädje och jag kunde se kärlek och frid i hans ögon.”

Missionärsskolor som för närvarande är verksamma världen över

Syster Abigail Ray Babaga från Papua Nya Guinea, på missionärsskolan i Nya Zeeland: "Jag lyssnade på ut-sändningen av ett tal av äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, och jag fylldes av Anden."

Äldste Benjamin F Gardner från Arizona i USA, på missionärsskolan i Brasilien: "Vi såg en video där äldste Jeffrey R Holland från de tolv apostlarnas kvorum talade på missionärsskolan i Provo. Det var mycket mäktigt. Han säger att han tänker på sin mission nästan varje dag."

VAD HÄNDER OM JAG INTE BESÖKT TEMPLET ÄN?

Förbereda sig för templet. Syster Carmen María Ramos Zúñiga från Honduras, på missionärsskolan i Guatemala: "Under den första söndagen vi var här, fastade vi för att förbereda oss att besöka templet. Från den stund jag vaknade den morgonen, kände jag Andens närvaro. Jag har fått ett stark känsla av att mina familjemedlemmar som inte är medlemmar i kyrkan snart ska kontaktas av missionärer och kommer att acceptera evangeliet."

I templet. Syster Sachiko Miyagawa från Japan, på missionärsskolan i Japan: "Att jag fick besöka templet när jag var på missionärsskolan är en erfarenhet jag aldrig kommer att glömma. I templet kände jag en önskan att vara visa större lydnad och komma närmare Gud."

Hjälpa andra att känna glädje. Syster Lesly María Guzmán Maldonado från Guatemala, på missionärsskolan i Guatemala: "Medan jag tog del av templets förordningar kände jag hopp, tillförsikt, kärlek och tacksamhet. Jag insåg hur mycket det skulle betyda för mig att nå upphöjelse tillsammans med min familj. Jag kommer att arbeta med all min styrka för att hjälpa andra människor känna samma glädje."

ÄR MISSIONÄRSSKOLAN VERKLIGEN "LIVSFÖRÄNDRANDE"?

Har bara börjat. Äldste Nathan Craven från Utah i USA, på missionärsskolan i Spanien: "Eftersom jag bara har varit aktiv i kyrkan ett och ett halvt år efter tio års inaktivitet, visste jag ingenting om evangeliet. Så jämfört med var jag var för två månader

sedan, är jag en expert. Men jag inser att jag bara har börjat."

Bära vittnesbörd. Äldste Brett Maxfield från Idaho i USA, på missionärsskolan i Dominikanska Republiken: "En kväll efter ett möte gick alla i mitt distrikt in i ett rum och vi berättade för varandra vad vi lärt oss och bar sedan våra vittnesbörd. Jag har aldrig känt Anden så starkt förut under hela mitt liv."

Tillväxa andligen. Äldste Nigel Morriss från England, på missionärsskolan i England: "Min andliga tillväxt här är omätbar. I en atmosfär av kärlek, tillit, förtroende och respekt har jag kommit närmare Gud på ett sätt som är svårt att beskriva. Jag har insett att den här erfarenheten bara är början på en resa. Min mission är bara en språngbräda mot större tillväxt och utveckling."

Känna försoningen. Äldste Evanilda Gomes do Nascimento från Brasilien, på missionärsskolan i Brasilien: "Den andliga tillväxten här är otroblig! Förut godtog jag försoningen. Nu känner jag den i mitt hjärta på ett sätt jag inte kan förklara." □

Uppleva äventyret

..
Aldste David B Haight i de tolv apostlarnas kворum har skrivit: "En mission medför, som så många vet, många av de känslor som ett stort äventyr medför: spänning, lite oro, kanske en aning rädsla. Genom missionärsarbetet tar vi ett steg ut i det okända." (se detta nummer, sidan 15).

☛ Som vilket stort äventyr som helst kräver en mission förberedelse, övning och prestation. Den kräver ens yttersta ansträngningar. Men få andra äventyr, som följande erfarenheter visar, kan ge en glädje så påtaglig och livsförändrande som den som kommer genom missionärsarbete.

En skatt av kärlek

Romy Bazalar Cotera

Jag kommer fortfarande ihåg en eftermiddag som om det var igår. Jag satte mig ner bredvid en leende kvinna under ett söndagsmöte, som på den tiden hölls både på morgonen och på eftermiddagen. Jag höll hennes hand för att försäkra mig om att hon skulle stanna hos mig. Men jag var bara sex år gammal och jag var ganska trött. Mina ögonlock blev tunga, och trots att jag kämpade hårt för att fortsätta hålla i den varma handen, somnade jag. När jag vaknade fanns handen inte längre där. Tårar rann nedför mitt lilla ansikte, och mitt hjärta kändes tungt.

Hon hette syster Avon Compton. Hon och hennes make Merlin log alltid och deras ansikten lyste av kärlek.

När jag sluter mina ögon idag kan jag fortfarande se dem tydligt. Jag berättar ofta om dem för min primärklass. Att berätta om dem är det bästa sättet jag vet för att undervisa min VDR-klass om kärlek.

De hade kommit till Peru från sitt eget land för att vara med oss en tid. Hon talade inte vårt språk särskilt bra men hennes man talade det bättre än vissa av oss. Vi beundrade honom och visste att han älskade vårt språk och vår kultur.

Jag kommer inte ihåg exakt när jag började älska syster Compton, men jag tror att det måste ha varit den första söndagen i Primär. Hon lärde oss sången "När jag till kyrkan går"

(Sjung med mig, B-52). Hon hade tagit med sig bilder, och medan hon lärde oss sångens ord, undervisade hon oss om sång. Hon berättade för oss att vår himmelske Fader och Jesus Kristus tycker om att höra oss sjunga i tacksamhet.

Vid ett annat tillfälle satt vi åter tillsammans under sakramentsmötet. Vi kunde inte säga mycket till varandra på grund av språkskillnaden men vi kunde kommunicera. Under mötet tog hon fram papper och några kriterior. Jag trodde att hon skulle skriva någonting, men hon viskade: "Vi tar och ritar mamma." Hon ritade en liten cirkel. Sedan pekade hon

Syster Compton tog fram ett papper och några kriterior och viskade:

"Vi tar och ritar mamma."

på sina ögon och gav mig papperet och en krita. Jag förstod att hon ville att jag skulle rita ögonen och jag gjorde det. Jag gav tillbaka kritan till henne och hon ritade håret. Sedan ritade jag klänningen och hon ritade armarna. Till slut hade vi målat en bild av min mamma tillsammans. Jag kände mig så lycklig! Jag visade den för mamma och jag gav syster Compton en stor kram.

Hon hade alltid något att berätta för oss. Det var ofta en barnberättelse som hon skrivit själv. En dag talade hon med mig om Jesus Kristus. Sedan färglade vi några bilder av Jesus som hon ritat.

Dagen kom då broder och syster Compton skulle åka hem. Jag frågade varför. Mamma berättade för mig att de hade en familj som saknade dem och behövde dem. Jag tänkte på mamma och hur jag inte kunde vara borta från henne särskilt länge. Det var då jag förstod att jag måste låta syster Compton åka.

Det har gått många år sedan dess. Breven mellan oss har aldrig sinat och vår vänskap har blivit starkare. När jag tänker på syster Compton, tänker jag på de ord vår Herre Jesus Kristus sade till sina lärjungar: "Mitt bud är detta: att ni skall älska varandra så som jag har älskat er" (Johannes 15:12).

Jag har ett glatt minne av de somardagar när vi primärbarn hade skattjakt. Det kunde vara en godisbit, en blomma eller en liten leksak som ett äldre barn hade gömt. Vad vi var glada när vi hittade skatten! Jag har hittat många vackra och värdefulla

skatter sedan dess. Men en av mina största skatter kommer alltid att vara kärleken som två särskilda medlemsmissionärer visade – mina vänner Avon och Merlin Compton.

Romy Bazalar Cotera är medlem i Santa Cruz församling i Limatambo stav i Lima i Peru.

Överraskad

Wang Shu-chuan

Jag blev medlem i kyrkan i Tainan i Taiwan i oktober 1991. Två år senare flyttade jag till Taipei på grund av ett arbete. Jag kände behov av att få mer kunskap om evangeliet och anmälde mig till institutet. Detta beslut ledde till en händelse som överraskade mig.

Under mitt andra år i institutet studerade vi Läran och förbunden och jag lärde mig mycket om templet. Jag fick en stor önskan att gå till templet. När jag talade med min biskop om det, föreslog han olika sätt som jag kunde förbereda mig på. I juni 1995 blev jag intervjuad av stavs-presidenten.

Min stavs-president sade först att jag var för ung att ta på mig templets heliga förordningar. Hans ord gjorde mig förtvivlad för jag hade arbetat flitigt för att förbereda mig och jag visste i mitt hjärta att jag var redo. Så jag väddade till honom att han skulle ändra åsikt och förklarade att min biskop hade sänt mig till honom. Jag frågade om vi åtminstone kunde tala om det som om det vore en möjlighet. Han sade: "Om du insisterar, kan vi tala om det."

Han frågade mot slutet av intervjun: "Om Herren ber dig gå ut som missionär idag, skulle du då gå?"

Jag svarade: "Jag tror det".

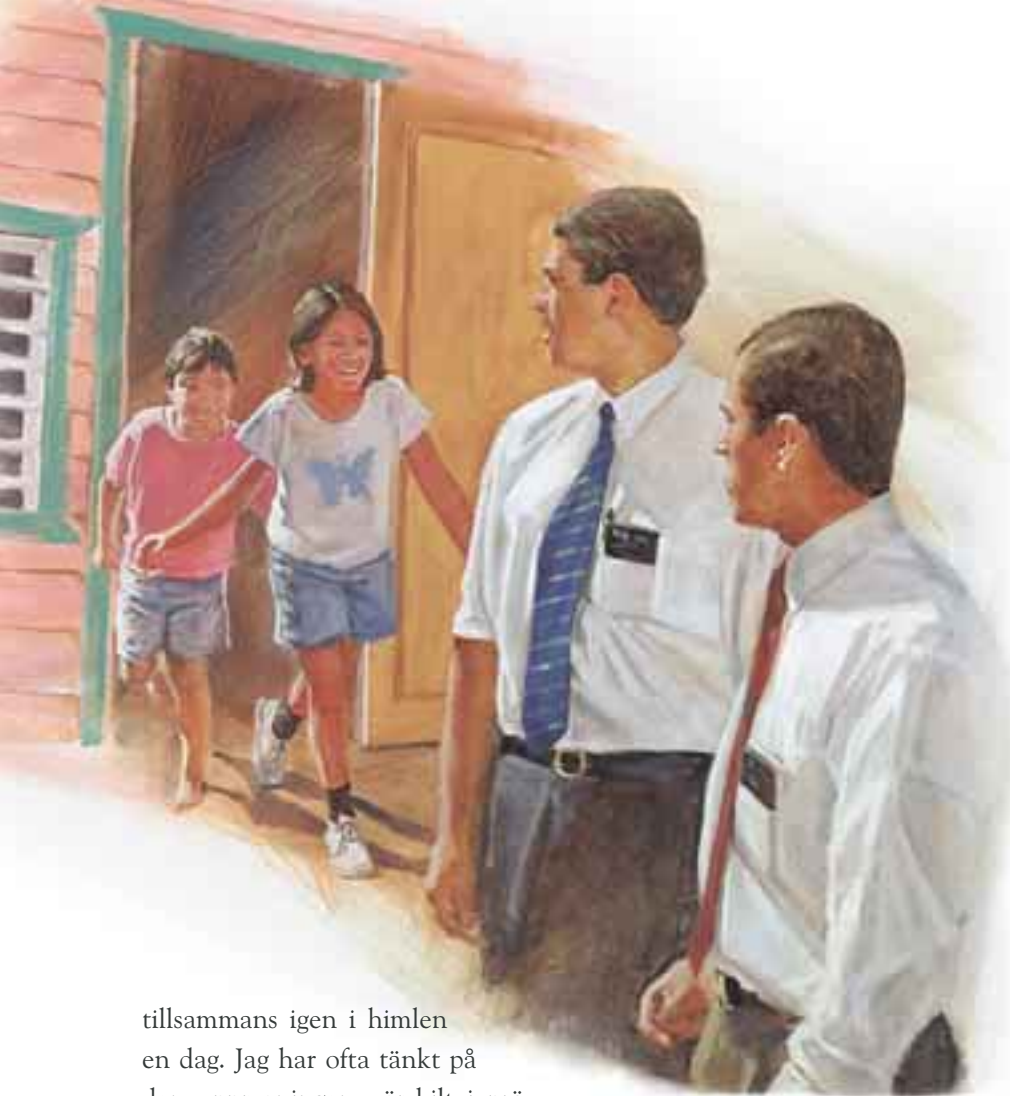
Jag fick min tempelrekommendation och min begåvning den dagen. Jag bestämde mig också för att jag skulle acceptera kallelsen att gå ut som missionär.

Mitt beslut chockade min familj. Min äldre bror sade att om jag gick på mission, skulle jag inte vänta mig att få ha något att göra med familjen i framtiden.

Men som Nephi lovade, förberedde Herren en väg för mig att utföra det han befallt mig (se 1 Nephi 3:7). I maj 1996 åkte jag till Taiwanmissionen Taichung. Min bror kramade om mig precis innan jag åkte och sade med tårar i ögonen att han var emot att jag skulle åka eftersom han avskydde att behöva vara borta från mig. Min familj gav mig sitt fulla stöd under hela missionstiden.

Mitt liv förändrades tack vare att jag tjänade som missionär. Jag lärde mig att bättre förstå min relation till min himmelske Fader. Mitt vittnesbörd växte, och vikten av arbetet, att föra själar till Jesus Kristus, blev för evigt inpräntat i mitt sinne och hjärta.

Vad som är mest kärt för mig nu när jag har fullgjort min mission är löftet jag gav till Gud att jag skulle hålla ut till änden. Jag kommer ihåg missionspresidentens ord när en del av oss snart skulle bli avlösta. Han sade att han ville att vi skulle förbli värdiga så att vi alla kunde vara

tillsammans igen i himlen en dag. Jag har ofta tänkt på den uppmaningen, särskilt i prövningens stund.

Mitt hjärta är fyllt av tacksamhet. Jag är tacksam att Gud har beskyddat mig och skänkt mig lärerika erfarenheter. Många av dessa erfarenheter var överraskande och oväntade, men de har alla hjälpt mig att bli mer lik den Herrens tjänare som jag så gärna vill vara.

Wang Shu-chuan är medlem i Taipei fjärde församling i Taipei centrala stav i Taiwan.

"Ge oss en välsignelse!"

Lesly Augusto Tobar Correa

Otavalo, en vacker stad i nordöstra Ecuador, minns jag som ännu vackrare på grund av något jag upplevde där när jag tjänade som missionär i Ecuadormissionen Quito. En eftermiddag i september 1996 var

min kamrat och jag på väg till en avtalad lektion. Några barn sprang plötsligt ut ur ett litet enkelt hus, och ropade: "En välsignelse! En välsignelse! Ge oss en välsignelse!"

Vi var häpnadslagna och visste inte vad vi skulle tro. Vi funderade på att strunta i dem och fortsätta, men någon gonting manade oss att se efter vad som stod på. Vi var rädda att någon gonting fruktansvärt hade hänt.

Barnen sprang snabbt tillbaka in i huset. Vi följde efter dem och såg en kvinna som var lika förvånad över att se oss som vi var att se henne. Vi förklarade vad som hade hänt, och hon sade med ett leende: "Barnen lekte bara." Vi talade med varandra i några minuter, skrev ned hennes namn som en hänvisning och gick sedan.

Min kamrat och jag häpnade när några barn plötsligt sprang ut ur ett litet enkelt hus och ropade: "En välsignelse! En välsignelse! Ge oss en välsignelse!"

Vi kom tillbaka två dagar senare och upptäckte att hon var medlem i kyrkan. Hon sade att hon inte hade varit i kyrkan på länge, mest på grund av att hon inte känt att någon uppmuntrat henne till det. Hennes barn var inte medlemmar i kyrkan. Vi kände att hon ville att Jesu Kristi evangelium skulle vara en del av hennes och hennes barns liv.

Vi delade med oss av evangeliets budskap till hennes barn och de döptes två veckor senare. Ett av barnen började gråta av glädje under dopmötet. Han sade att hans mor hade förändrats och att han var mycket glad att Herren sändt missionärerna till deras hus.

När barnen så lekfullt bad om en välsignelse, anade de inte att Herren skulle uppfylla deras önskan – med råge. Familjen är stark och trofast i kyrkan än i dag.

Många människor i världen är som dessa barn. Utan att veta det önskar de få en välsignelse från vår himmelske Fader. De behöver bara fråga så svarar han. För som han har sagt: "I ären små barn och haven ännu icke förstått, huru stora välsignelser Fadern håller i sina händer i beredskap åt eder" (L&F 78:17). □

Lesly Augusto Tobar Correa är medlem i El Porvenir's församling i Milagro stav i Ecuador.

Hur man använder *Liahona* oktober 2001

LEKTIONSFÖRSLAG

■ "Kännetecknen på ett lyckligt hem", sidan 2: Ett av kännetecknen på ett lyckligt hem som president Thomas S Monson nämnde är "ett bibliotek för lärdom". Tänk på böckerna i ditt hem. På vilket sätt gynnar de inlärning och tro?

■ "Din mission – ett andligt äventyr", sidan 12: Äldste David B Haight förklarar att många missionärer offrar något de älskar för att gå på mission. På vilket sätt uppväger välsignelserna uppoffringen?

■ "Missionärsarbete och försoningen", sidan 26: Äldste Jeffrey R Holland frågar ibland missionärer vad de vill att undersökare ska göra som ett resultat av lektionerna. Missionärerna, säger han, nämner nästan aldrig "de två mest grundläggande sakerna vi vill att undersökare ska göra innan dopet". Vilka är dessa två saker och varför är de så viktiga – inte bara för undersökare utan också för missionärer och medlemmar?

■ "Inga tjuvar i diket", sidan LS14: Varför är det viktigt att följa instruktionerna vi fått från föräldrar, lärare och Herren?

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Berättelser ur	
· Nya testamentet.....	LS4, LS6
· Besökslärare	25
· Bön	2, LS14
· Evtigt perspektiv.....	LS2
· Familjens hemafton	48
· Familjerelationer	2
· Förberedelse	17, 20, 24, 34, 38, LS8
· Förbund	25, 34
· Försoningen.....	26
· Hemlärare	9
· Jesus Kristus	26, LS4, LS6
· Kärlek	2, 44
· Lydnad	LS12, LS14
· Missionärsarbete	10, 12, 17, 20, 24, 26, 34, 38, 44, LS2, LS8
· Missionärsskolor.....	38
· Mormons bok.....	26
· Normer.....	33
· Omvändelse	26, 44
· Patriarkaliska välsignelser.....	LS2
· Primär	LS12
· Profeter	10, 33, LS12
· Sakramentet	25
· Skriftstudier	2
· Släktforskning	LS10
· Tempel och tempelarbete.....	34, 44, LS10
· Tro	12, 26
· Undervisning.....	48
· Uppoffringar.....	12
· Utbildning	2
· Vittnesbörd.....	2
· Välsignelser	LS12
· Vänskap	17

FOTO JERRY GARNIS

ETT POSITIVT INFLYTANDE

Vem har haft ett positivt inflytande på ditt liv? *Liahona* skulle vilja höra om en person som har påverkat dig och hur han eller hon hade ett sådant positivt inflytande. Skicka förslag, berättelser och erfarenheter till A Positive Influence, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Var vänlig ange fullständigt namn, adress, telefonnummer och församling och stav (eller gren och distrikt).

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI Kyrka av Sista Dagars Heliga ■ OKTOBER 2001

VÄNNER EMELLAN

**ÄLDSTE WAYNE M HANCOCK
I DE SJUTTIOS KVORUM**

**JESU KRISTI
KYRKA**
AV SISTA DAGARS HELIGA

Från en intervju av Kellene Ricks Adams

BAKGRUNDSFOTO JED A CLARK

Jag älskar min patriarkaliska välsignelse. Jag tar den med mig vart jag än går, och jag läser den ofta för att få råd och ledning för mitt liv. Du kan se fram emot att få den nödvändiga rekommendationen från din biskop eller grenspresident och att sedan ta emot din välsignelse.

Vår patriarkaliska välsignelse kommer från en kärleksfull himmelsk Fader genom en ordinerad patriark och innehåller särskilda råd för var och en av oss. Men det är inte alltid som vi förstår vår välsignelse när vi fått den. Ibland tar det flera år innan vissa delar av välsignelsen blir uppfyllda. Men om vi läser den, ber om den och strävar efter att följa de råd och varningar vår himmelske Fader ger oss i välsignelsen, kommer vi att få extra hjälp och vägledning.

En mening i min patriarkaliska välsignelse gjorde mig jätteglad: "Du kommer att kallas att predika evangeliet i världen." Jag hade önskat att få gå på mission hela livet, så när jag hörde den meningen kände jag att jag skulle få möjligheten att göra det.

När det var tid för mig att gå på mission låg USA i krig och endast ett fåtal unga män fick tillåtelse att gå på mission. De andra förväntades tjäna sitt land i kriget om de blev inkallade.

På den tiden intervjuades alla blivande missionärer av generalauktoriteter och av sina lokala ledare i kyrkan. Jag gick igenom intervjuprocessen, och på grund av meningen i min patriarkaliska välsignelse, trodde jag att jag skulle kallas att gå på mission. Jag blev hemskt besviken när jag fick veta att jag skulle tjäna mitt land i stället.

Jag tänkte ofta på meningen i min patriarkaliska välsignelse. *När och hur kommer jag att kallas att predika evangeliet?* frågade jag mig själv. Som generalauktoritet i

**Sex år gammal,
med sin syster
Evelyn Anne.**

**Omkring tio år
gammal, med sin
favoritfrisyr som
barn.**

**Som 18-årig universi-
tetsstudent (vänster)
med sin kusin
Bevan B Blake.**

**Med sin hustru
Connie vid en
släktträff.**

**Äldste Hancock
i dag.**

dag predikar jag naturligtvis evangeliet över hela världen. Jag kan se nu hur det löftet blir uppfyllt. Men jag funderade ofta på det när jag var yngre.

Vi kan under vissa tider i våra liv vara osäkra på hur Herren kommer att uppfylla sina löften. Det är ibland svårt att se saker från hans eviga perspektiv, och vi börjar fråga oss varför han gör vissa saker och varför vissa saker händer oss. Vi måste komma ihåg att vår himmelske Fader är fullkomlig och att han älskar oss väldigt mycket. Vi borde alltid lita på honom, och han kommer att vägleda och föra oss till lyckan.

Ett av de sätt varpå vår himmelske Fader hjälper oss att finna lycka är genom rättfärdiga föräldrar och ledare i kyrkan. De ser saker på ett annat sätt än vi gör och vi måste lyssna på dem och lyda dem.

En grupp unga män gick en gång till en sjö. De tog med sig en pilbåge och tio pilar. När alla pilarna hade skjutits iväg och landat i sjön, bestämde sig en pojke för att simma ut till mitten av sjön och hämta den sista pilen. Han dök i och simmade mot den. Han fick tag på den och vände om för att simma tillbaka till stranden. Vid det här laget var han mycket trött. Hans blöta kläder tyngde ner honom. Det var svårt att simma med pilen i handen. Han började bli rädd för att han skulle drunkna och ropade desperat på sina vänner för att få hjälp.

"Sätt ner fötterna och gå till stranden", ropade de tillbaka till honom. Han kunde inte se klart, men hans

vänner, som såg på från stranden, visste att han var på grunt vatten. Allt han behövde göra var att stå upp så skulle han vara i säkerhet.

Våra föräldrar och ledare i kyrkan kan ofta se saker vi inte kan se. Om vi lyssnar på dem kommer deras råd att hjälpa oss nå stranden i säkerhet. Att vara lydig är viktigt för att vi ska vara säkra och beskyddade.

Att vara ärlig är också viktigt. Vid ett tillfälle när jag var ansvarig för ett stort projekt i Italien, blev jag uppmuntrad av de jag arbetade med att göra någonting som var oärligt. "Alla gör det", sade mina medarbetare. "Det är helt enkelt så det går till." Kanske var det de sade sant. Men jag vägrade göra något som jag visste var fel. Vi bestämde oss tillsammans för att göra det ärliga och rätta, och vårt projekt blev lyckat.

Du kommer att få många tillfällen i livet att fuska, ljuga eller göra något annat som du vet att du inte borde. Ibland kommer andra att uppmuntra dig att välja fel. Det kan se ut som om alla andra gör fel och du är den enda som väljer det rätta. Du kan bli frestad att göra som alla andra.

Kom ihåg att du alltid, alltid kommer att bli välsignad om du väljer det rätta. Vår himmelske Fader känner till de beslut du fattar, och han kommer att stärka dig och stötta dig under svåra tider. Han älskar dig väldigt mycket. Dina föräldrar och primärlärare och ledare älskar dig också. Tro på dem och var lydig, så kommer du att få stora välsignelser. □

GÖR SIN FADERS ARBETE PÅ JORDEN

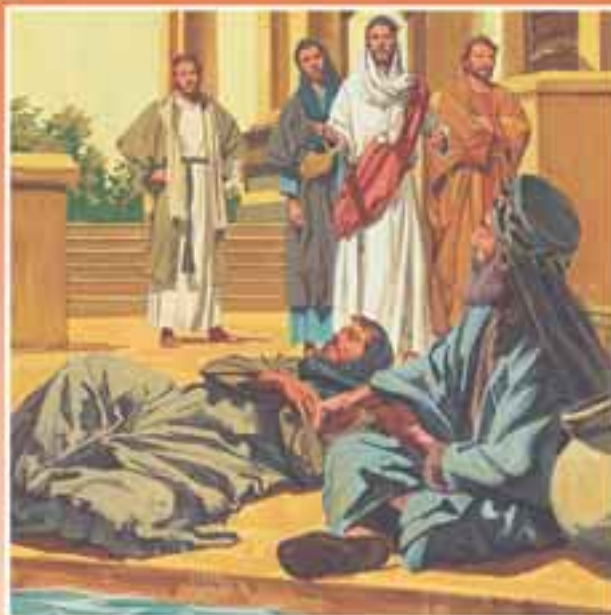

ILLUSTRATION PAUL MANN

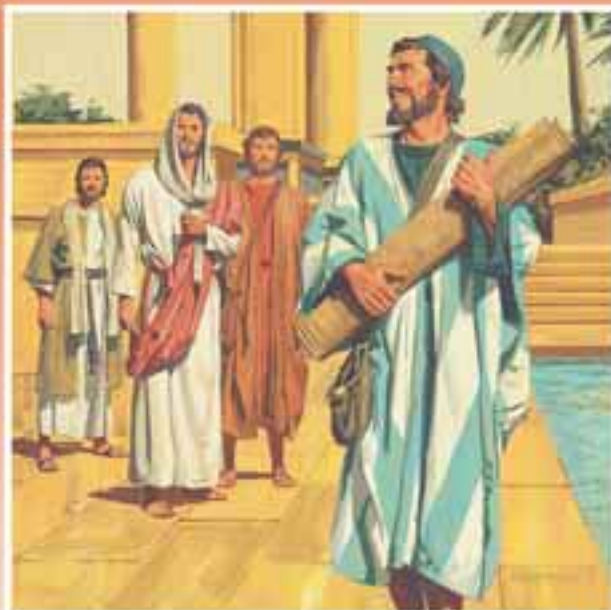
Under en av judarnas högtider gick Frälsaren till badet som kallades Betesda i Jerusalem. Människorna trodde att badets vatten kunde bota dem från sjukdom och andra fysiska problem.

Johannes 5:1–4

Nära badet såg Jesus en man som varit invalid i 38 år. Mannen förklarade att han inte kunde ta sig ner i vattnet själv.

Johannes 5:5–7

Trots att det var sabbat sade Jesus till mannen: "Stig upp, ta din bädd och gå". Mannen blev genast botad och gick därifrån.

Johannes 5:8–9

Judarna påstod att det inte var tillåtet att göra underverk på sabbaten, och de förföljde Jesus.

Johannes 5:10–16

Jesus svarade att han gjorde sin Faders arbete.

Johannes 5:17

JESUS GER MAT TILL 5000 MÄNNISKOR

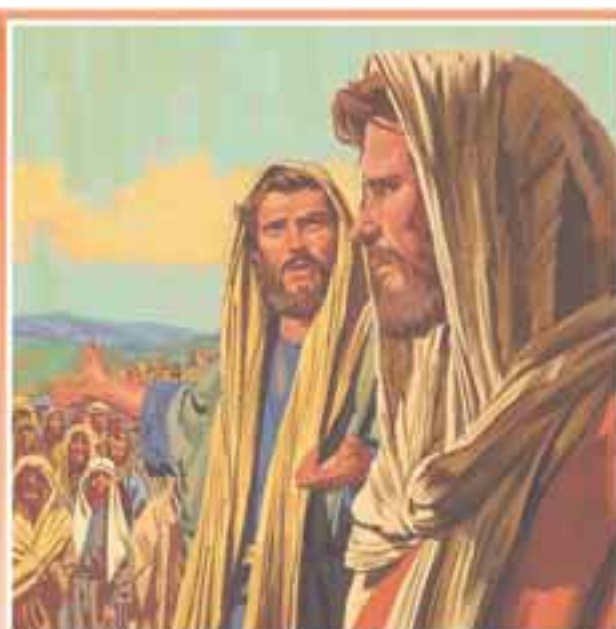
Några vänner till Johannes döparen kom till Jesus och berättade för honom att Johannes hade blivit dödad. Han dödades därför att han hade bett kungen att omvända sig.

Matteus 14:1–12

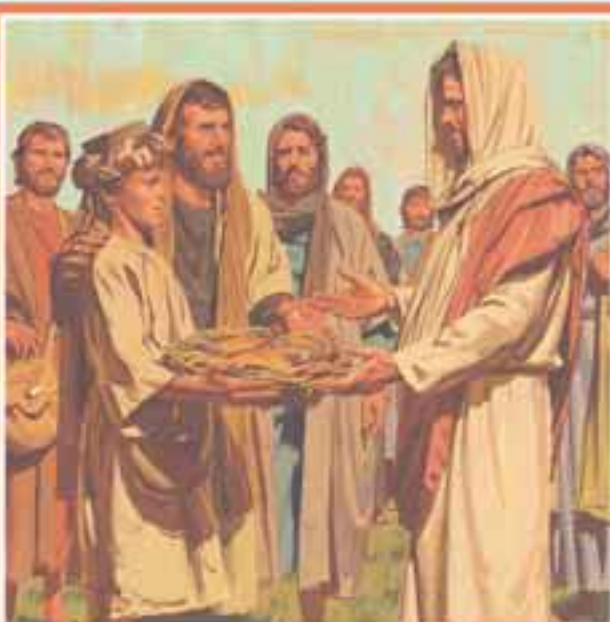
När Jesus hörde det gick han iväg för att få vara ensam. Många människor visste var han var. De gick också dit och hoppades att han skulle undervisa dem. Mer än 5000 människor kom för att lyssna på honom.

Matteus 14:13; Markus 6:44

När han hade undervisat dem var det dags att äta, och de flesta människorna hade ingen mat. Hans lärjungar ville att människorna skulle gå till byarna där de kunde köpa mat.

Matteus 14:15; Markus 6:36

Men Frälsaren bad lärjungarna ta reda på om någon tagit med sig mat. De hittade en pojke som hade fem bröd och två små fiskar.

Matteus 14:16–17; Markus 6:37–38; Johannes 6:9

Jesus bad människorna sätta sig ned. Sedan välsignade han brödet och fiskarna och delade brödet i bitar.

Matteus 14:18–19; Markus 6:39–41

När lärjungarna delade ut maten till människorna fanns det mer än nog för alla!

Matteus 14; 20–21; Markus 6:41–44

Jag kan vara en missionär

Corliss Clayton

START

Be för missionärerna.

Spara
pengar.

Bjud in en vän till Primär.

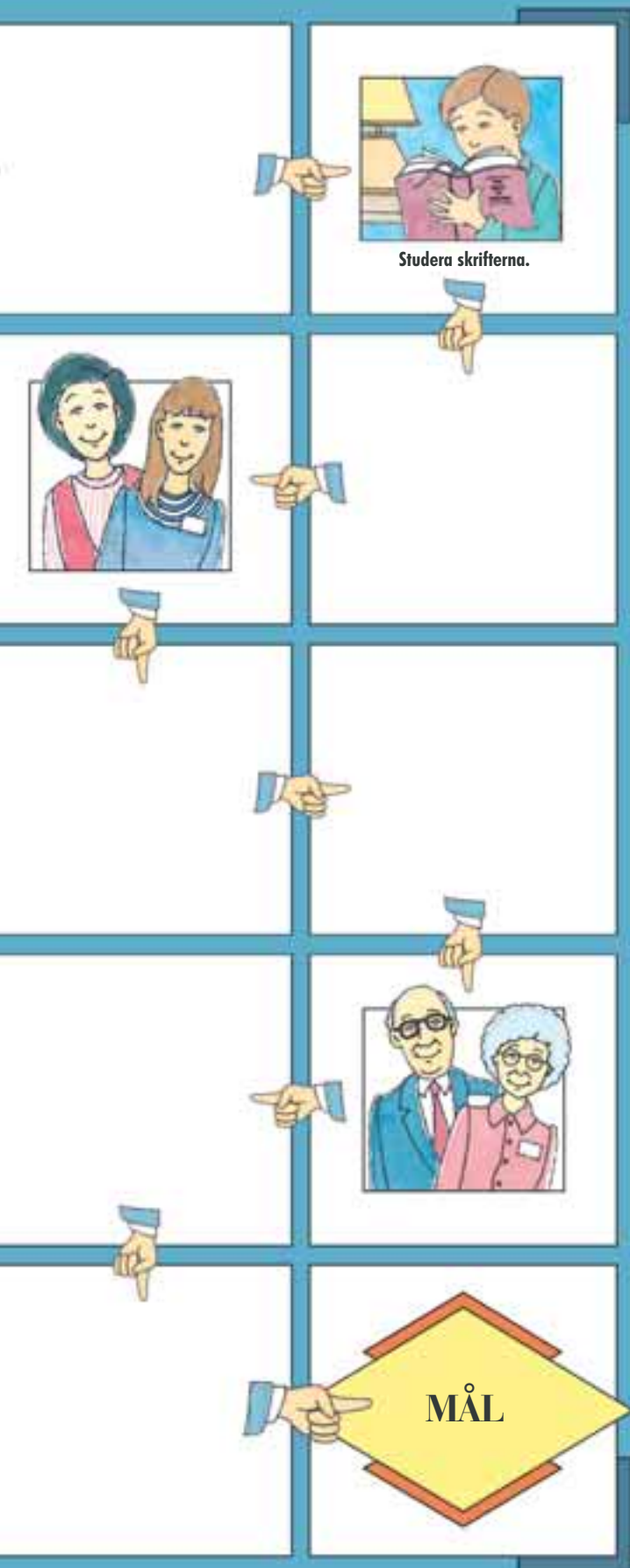
Lär dig att laga mat.

Familjeregler
1. Bädda sängen
2. Borsta tänderna

Lyd familjens regler.

nu!

När du spelar det här spelet kommer du att lära dig några saker du kan göra för att vara en missionär nu och för att förbereda dig för en mission senare.

1 Slå upp tidningen och lägg den där alla spelarna kan se spelplanen.

2 Be varje spelare placera en knapp eller något annat litet föremål på START. Be sedan den första spelaren kasta en tärning och flytta sin spelpjäs i den riktning som handen visar.

3 Om en spelare landar på en missionsförberedelseruta ber du honom eller henne läsa hur man kan förbereda sig för en mission och sedan slå ett extraslag med tärningen. Om en spelare landar på en ruta med en bild på missionärer måste spelaren tänka på och berätta om något annat man kan göra som kan hjälpa honom eller henne att förbereda sig för en mission – och sedan slå ett extraslag.

4 Kom ihåg att som missionär bör du aldrig gå någonstans utan din kamrat. Så vem som än kommer först i mål fortsätter att spela och hjälper en annan spelare att komma i MÅL. Fortsätt spelet tills alla spelare har kommit i mål. □

Sanning från Elia

Lugnt ♩ = 80-88

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass staff with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Lugnt' (slowly) with a metronome marking of 80-88. The score includes lyrics in Swedish. Chords are indicated above the treble staff: Em, Am, B7, and D7. Fingerings are indicated by numbers 1-5. The score is divided into four systems, each with a vocal line and a piano accompaniment line.

Nu bar - nens hjär - tan till fä - der - na vänts, har

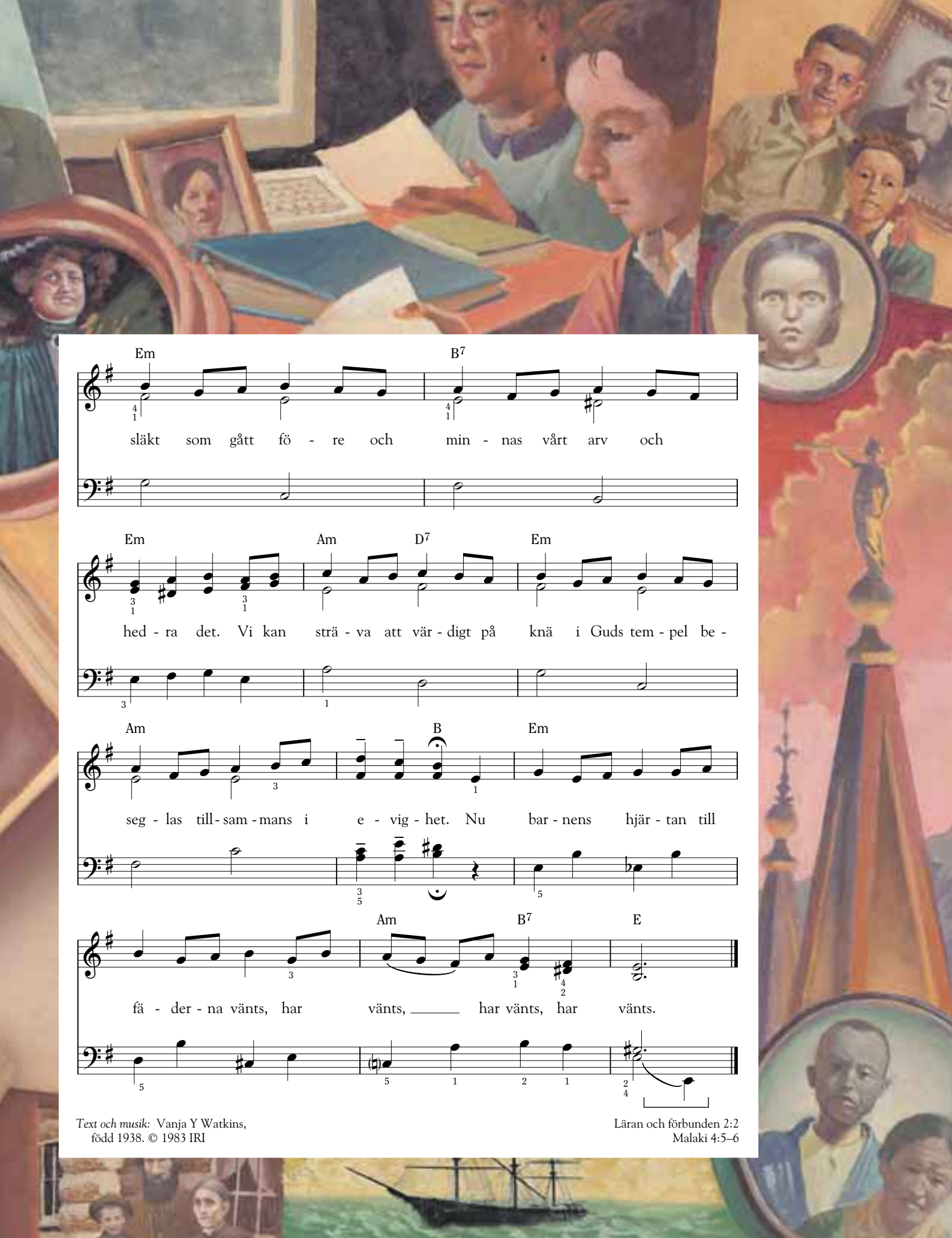
vänts, — har vänts, har vänts, på grund av den san - ning som

ge - nom E - li - a har sänts, — har sänts, har

sänts. Vi barn kan sö - ka vår

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

ILLUSTRATION RICHARD HULL

Em B7

släkt som gått fö - re och min - nas vårt arv och

Em Am D7 Em

hed - ra det. Vi kan strä - va att vär - digt på knä i Guds tem - pel be -

Am B Em

seg - las till - sam - mans i e - vig - het. Nu bar - nens hjär - tan till

Am B7 E

fä - der - na vänts, har vänts, — har vänts, har vänts.

UTLOVADE VÄLSIGNELSER

Diane S Nichols

”Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte” (L&F 82:10).

Romero hade sett fram emot den här dagen. Han och hans mamma planerade att gå till parken. Men innan de hann gå blev hans mamma ombedd att hjälpa en sjuk granne. Romeros mamma lovade att de skulle gå till parken när hon kom tillbaka om han hjälpte till med några hushållssysslor medan hon var borta. Romero sade att det skulle han.

När hans mamma hade gått började Romero göra det hon hade bett honom att göra. Sen kom hans vän José förbi. Romero kom ihåg sin mammas löfte om att de kunde gå till parken om han var lydig. Han sade till José att han inte kunde leka eftersom han behövde arbeta. Romeros mamma var glad när hon upptäckte att han hade gjort det hon bett honom om. Hon höll sitt löfte, och de var i parken hela eftermiddagen.

Vår himmelske Fader ber oss ibland att göra vissa saker och lovar att välsigna oss om vi gör dem. Även om välsignelsen inte alltid kommer på en gång eller ens under detta liv, kommer vi att få dem om vi är lydiga.

En av de saker vår himmelske Fader ber oss att göra är att lyssna på profeterna och att leva enligt deras undervisning. Om vi gör vad de ber oss om, kommer vi att bli välsignade.

Under generalkonferensen varje april och oktober talar profeten till oss i vår himmelske Faders ställe. Det är viktigt att lyssna och att göra det han ber oss att göra. Vår profet, president Gordon B Hinckley, har bett oss vara mer lika Frälsaren genom att vara mer förlåtande och omtänksamma. Han har bett oss lyda våra föräldrar och vara snällare mot våra familjer. Han har bett oss att

ha hemafton och att be och tacka vår himmelske Fader för våra välsignelser. Han har lärt oss att våra böner blir besvarade.

Om vi gör det profeten ber oss om, gör vi det som vår himmelske Fader vill att vi ska göra, och vi får många välsignelser. Vår himmelske Fader håller alltid sina löften.

Instruktioner

Ta reda på vad profeten och apostlarna har bett oss göra för att hjälpa till att stärka våra familjer (se januari- och julinumret av *Liahona*; se även ”Kännetecknen på ett lyckligt hem”, sidorna 2–9 i detta nummer av *Liahona*). Skriv ner några av sakerna på de stora stenarna på stigen på sidan 13. Klipp ut huset och stigen, och limma fast dem på tjockt papper. Vik längs de streckade linjerna och forma ett hus. Limma fast flikarna (se illustration). Limma fast stigen intill huset så att den leder fram till dörren. När du gör något som står på en av stenarna så färglägger du stenen.

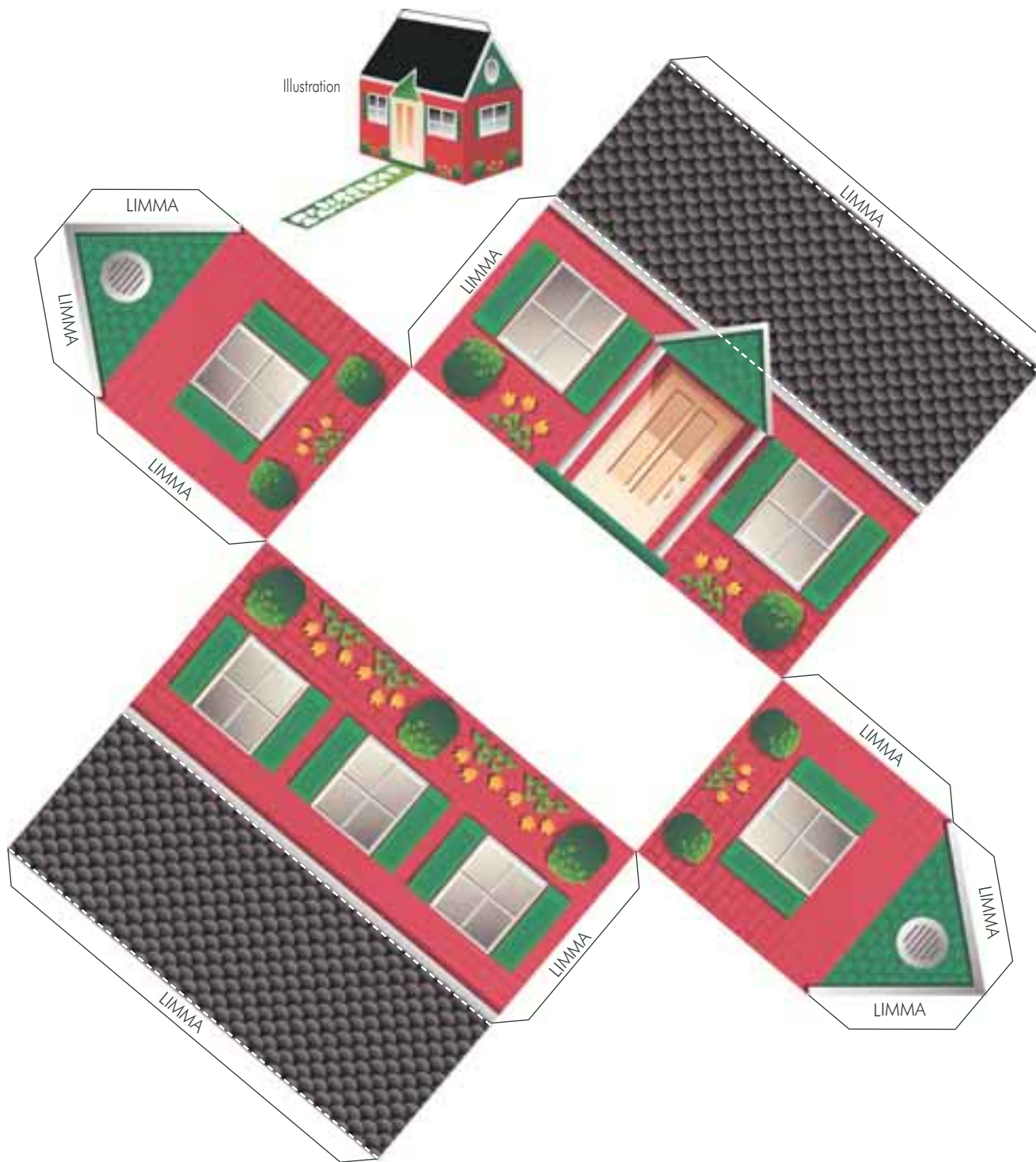
Förslag till samlingsstunden

1. President Hinckley har bett oss helga sabbatsdagen. Dela in barnen i två grupper. Be den ena gruppen tänka på saker de borde göra på en söndag. Be den andra gruppen tänka på vad de kan göra på lördagen för att göra sig redo för söndagen. Låt barnen i varje grupp turas om att låsas göra dessa saker. Låt den andra gruppen gissa vad de gör. Påminn dem om att när vi gör bra saker på sabbaten lyder vi ett bud och känner oss närmare vår himmelske Fader.

2. Samla 10 till 15 små kvistar, och skriv ”Skräpkorg” på en papperskasse eller annan behållare. Be ett barn bryta av en av kvistarna. Förklara att när vi använder ”skräpkorgsord” – ord som är olämpliga eller sårande – kan vi göra våra familjer lika svaga som den ensamma kvisten. Vi borde slänga bort de

orden. Lägg den avbrutna kvisten i "skräppåsen". Förklara att istället för att säga saker som försvagar våra familjer, borde vi använda ord som stärker dem. Be barnen nämna ord som stärker familjen (till exempel, "tack", "snälla", "bra gjort", "kan jag hjälpa dig"). Låt varje barn som säger ett bra ord eller uttryck lägga en av de återstående kvistarna i en hög för

att göra ett knippe av kvistarna. Bind ihop kvistarna ordentligt och be ett barn försöka bryta av knippet. Precis som knippet med kvistar, är familjer mycket starkare när familjemedlemmarna bygger upp varandra genom att säga vänliga saker. Sjung en sång eller psalm om familjer. Uppmuntra barnen att ha den här aktiviteten under familjens hemafton. □

LIMMA

INGA TJURAR

Berättad för Sheila R och Francis M Woodard

Varje år tog mina föräldrar med mig för att hälsa på faster Ruby och farbror George som bodde på en bondgård. Jag tyckte om att besöka dem eftersom det fanns så mycket att se och göra. Jag lekte inne i ladugården, hjälpte till att ge djuren mat, åkte traktor och utforskade deras stora röda bod.

En gång när jag var nio år gammal hjälpte jag farbror George att mata djuren i stallet. "Du är verkligen tyst den här morgonen Justin", sade han.

"Jag tänkte på det min primärlärare sade förra veckan", berättade jag för honom.

"Vad sade hon?" frågade farbror George samtidigt som han kastade lite hö till en av korna.

"Hon sade att om jag fattar rätta beslut skulle det hjälpa mig hålla de löften jag gav till min himmelske Fader när jag döpte mig. Men det är svårt att *alltid* fatta rätt beslut."

Farbror George nickade. "Det är svårt att alltid fatta rätt beslut. Men när vi lever efter evangeliets grundprinciper och följer den 'trånga och smala' stigen som skrifterna ber oss göra, kommer Herren att hjälpa oss."

Jag tänkte på den "trånga och smala" stigen under resten av förmiddagen. När vi matat djuren färdigt sade farbror George: "Tack för hjälpen, Justin. Vad skulle du vilja göra nu?"

"Jag skulle vilja gå hem till min vän Jeff, men mamma och pappa brukar skjutsa dit mig."

Samtidigt som farbror George knuffade bak hatten på huvudet sade han: "De har farit in till staden med Ruby. Jag kan inte heller skjutsa dig, eftersom jag måste laga traktorn".

Han lade sin arm på mina axlar och ledde mig till ett stort torrt dike. "Om du kliver ner i det här diket", sade han, "kan du följa det hela vägen till Jeffs hus. Kan du göra det?"

Jag sade till honom att jag var säker på att jag kunde det. Innan jag gick gav han

I DIKET

mig två varningar. Ett, jag måste stanna i diket. Om jag lämnade diket, kunde jag göra illa mig eller gå vilse. Två, jag måste fortsätta, även om jag blev trött. Sedan lovade han mig att om jag följde hans instruktioner, skulle jag komma till min väns hus utan problem.

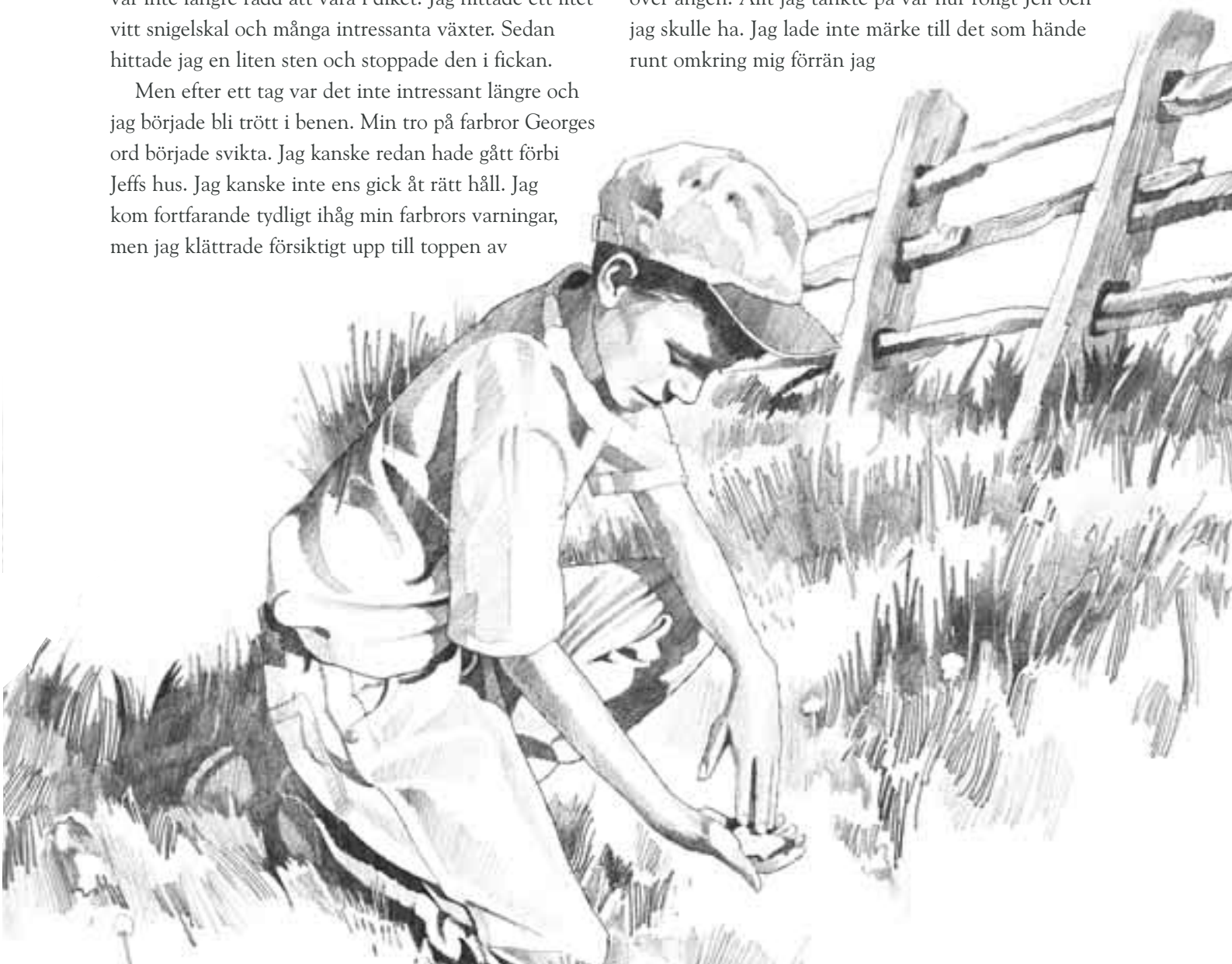
Jag var nervös i början. Gräset på båda sidorna av diket var så högt att jag inte kunde se över det. Men jag började snart se intressanta saker runt omkring, och jag var inte längre rädd att vara i diket. Jag hittade ett litet vitt snigelskal och många intressanta växter. Sedan hittade jag en liten sten och stoppade den i fickan.

Men efter ett tag var det inte intressant längre och jag började bli trött i benen. Min tro på farbror Georges ord började svikta. Jag kanske redan hade gått förbi Jeffs hus. Jag kanske inte ens gick åt rätt håll. Jag kom fortfarande tydligt ihåg min farbrors varningar, men jag klättrade försiktigt upp till toppen av

diket så jag kunde se över det höga gräset och upptäcka var jag var någonstans.

Till min glädje såg jag att bara ett stängsel och en stor äng fanns mellan mig och Jeffs hus. Allt jag behövde göra var att gå över ängen och jag skulle vara där. Med mitt mål i sikte, glömde jag min farbrors varningar.

Jag tog mig igenom ett hål i stängslet och började gå över ängen. Allt jag tänkte på var hur roligt Jeff och jag skulle ha. Jag lade inte märke till det som hände runt omkring mig förrän jag

hörde ett högt frustande och ljudet av kvistar som bröts. Jag vände mig om och såg en stor tjur som stormade fram mot mig från utkanten av ängen.

Nu hade jag ett nytt mål – att nå stängslet innan tjuren nådde mig. Jag visste att den kortaste sträckan

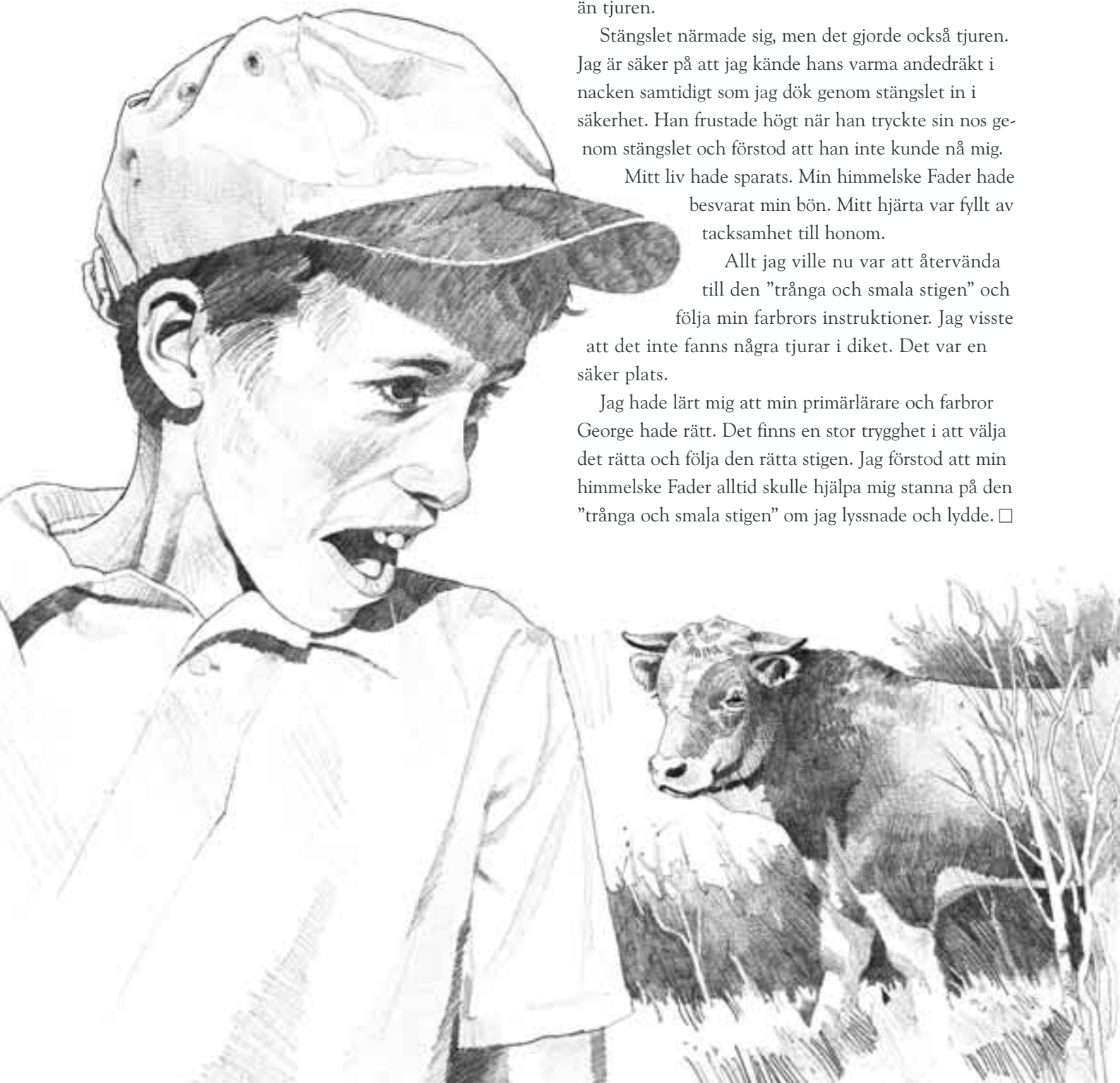
mellan två punkter låg i en rak linje, så jag sprang rakt mot hålet i stängslet som jag klättrat igenom tidigare. Jag sprang så snabbt att jag kunde höra luften vina runt öronen. Jag bad tyst hela tiden om att min himmelske Fader skulle välsigna mig så jag kunde springa fortare än tjuren.

Stängslet närmade sig, men det gjorde också tjuren. Jag är säker på att jag kände hans varma andedräkt i nacken samtidigt som jag dök genom stängslet in i säkerhet. Han frustade högt när han tryckte sin nos genom stängslet och förstod att han inte kunde nå mig.

Mitt liv hade sparats. Min himmelske Fader hade besvarat min bön. Mitt hjärta var fyllt av tacksamhet till honom.

Allt jag ville nu var att återvända till den "trånga och smala stigen" och följa min farbrors instruktioner. Jag visste att det inte fanns några tjurar i diket. Det var en säker plats.

Jag hade lärt mig att min primärlärare och farbror George hade rätt. Det finns en stor trygghet i att välja det rätta och följa den rätta stigen. Jag förstod att min himmelske Fader alltid skulle hjälpa mig stanna på den "trånga och smala stigen" om jag lyssnade och lydde. □

Missionärspär

"De sätt varpå ett äldre par kan tjäna är bokstavligen talat obegränsade. . . . Det finns möjlighet att använda nästan alla de färdigheter och talanger som Herren välsignat er med. . . . Det är passande för en äldre syster eller ett äldre par att låta sina prästadömsledare veta att de är villiga och att de kan verka som missionärer. Jag uppmanar er att göra det."

– Äldste Robert D Hales, "Missionärspär: En tid att tjäna", Liahona, juli 2001, s 31

”Våra missionärer går nu ut till olika nationer”, förkunnade profeten Joseph Smith. ”... Guds sanning kommer att gå framåt djärvt, ädelt och oberoende tills den genomträngt varje kontinent, besökt varje trakt, genomsvept varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter uppnåtts och den store Jehova skall säga att verket är utfört.” Se ”Nutida profeter talar om missionärsarbete”, sidan 10, och andra artiklar om missionärsarbete i detta specialnummer av *Liahona*.